

III. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

SODOK

1993.

JULIUS

148 FT

BOMBA ROBBANT A PARLAMENTBEN

Először volt nyílt vita a homoszexuálisok jogairól a magyar parlamentben, egy kanadai képviselő indítványa nyomán. Svend Robinson hazautazása előtt találkozott lapunk munkatársaival. Olyan információkat kaptunk tőle, amelyeket egyetlen hazai lap sem közölt le. Íme tehát egy szokatlan tudósítás:

„A parlament: az emberi jogok védelmezője” címmel tartott négy napos értekezletet Budapesten az Interparlamentáris Unió május 19-től 22-ig. A 63 országból érkező, mintegy 250 törvényhozót Szabad György házelnök köszöntötte megnyitójában. Az első felszólaló Antall József volt, aki beszédében hangsúlyozta, hogy az egyes emberek jogainak biztosítása még nem azonosítható a kisebbségek csoportos jogaival. Csakis ez utóbbi szavatolhatja Magyarország és a földkerekség egyensúlyát, a kisebbségi jogok megsértése viszont az egész világ jogbiztonságát veszélyezteti.

Sir Michael Marschall, az IPU elnöke elmondta, hogy ennek a tanácskozásnak a fő célja egy olyan módszer kidolgozása, amely alkalmas az emberi jogok megsértésének megelőzésére, valamint felkészülés a június 16-tól 23-ig Bécsben megrendezésre kerülő ENSZ emberi jogi világkonferenciára.

A budapesti szimpózium utolsó napján felszólalt Svend Robinson kanadai képviselő és kérte, hogy a záró dokumentum tartalmazzon kifejezett utalást a homoszexuálisok egyenlőségének és egyenjogúságának fontosságáról és legyen ez a bécsi ENSZ konferencia egyik témája is. Ezt követően az iráni küldöttség tagjai beszéltek. Felhívóként neveztek, hogy ez a rendkívül erkölcsletlen téma, amely ellentmond a Korán tanításainak akár ennek, akár a világkonferenciának, tárgya legyen. Ekkor a fiatal kanadai küldött, élve a választás jogával, újból szót kért. Kifejtette, hogy az iszlám fundamentalizmust már nagyon sokszor használták fel szörnnyű célokra, majd ezek, a magyar parlament sokat átélt falai között még soha el nem hangzott szavak következtek: „Én nemcsak kanadai parlamenti képviselő vagyok, hanem homoszexuális is, és személy szerint is rendkívül sértőnek tartom ezeket a meg-

jegyzéseket”. Ragaszkodott hozzá, hogy az elnök mondja ki: ezentúl nem kerülhet sor ilyen személyes természetű, támadó kijelentésre az iráni delegáció részéről.

Az intermezzo eredményeképpen a záró dokumentumba belekerült egy elnöki összefoglaló, amelyben szerepel, hogy számos delegáció támogatta a homoszexuálisok egyenjogúságának kérdését és azt, hogy kerüljön föl a napirendi pontok közé a jövő havi ENSZ konferencián. Az a tény, hogy a 63 küldöttség közül csupán egy ellenezte a homoszexuális problémakör felvetését, még inkább alátámasztja az ügy jelentőségét.

Később lapunknak Robinson úr azt nyilatkozta, hogy „amikor kimondtam, hogy én magam is homoszexuális vagyok, az olyan volt, mintha egy bombát dobtak volna a parlament épületébe”. Valóban elképzelhetetlen lenne egy magyar parlamenti képviselő részéről, hogy ilyen kijelentést tegyen, de világviszonylatban sem fordul elő túl gyakran. Ezidáig rajta kívül két amerikai, egy brit, egy svéd és egy holland képviselő vállalta nyíltan homoszexuálisát, valamint egy német parlamenti képviselő, aki még azzal is elbüszkélkedett, hogy ő az S/M műfaj hívei közé tartozik.

Svend Robinson, aki már 14. éve országgyűlési képviselő Kanadában, öt évvel ezelőtt, hat hónappal az esedékes választások előtt vállalta fel nyíltan homoszexuálisát. Ekkor már ő volt az egyik legismertebb kanadai politikus, egyben a legfiatalabb parlamenti képviselő, pártjának, a baloldali Új Demokratikus Pártnak a külügyi szóvivője, a

Nemzetközi Emberi Jogi Kérdések Bizottságának az elnöke. Úgy éreztem – mondja –, elég nagy a támogatottságom és a népszerűségem az egész országban és a választókerületemben ahhoz, hogy nyilvánosságra hozzam a homoszexuálisomat.

Önleplezéséből a konzervatív párt megpróbált választási tőkét kovácsolni. Azzal érveltek, hogy egy homoszexuális politikus jelenléte a parlamentben támadást jelent a család intézménye ellen. A bejelentést követő napokban valaki szétrombolta Robinson úr irodáját, betört az ajtókat, ablakokat. Ennek ellenére, vagy ezzel együtt – ekkor már negyedik alkalommal – újraválasztották.

„Soha még ilyen elsőprőtöbbséggel nem győztem a választásokon, mint ekkor. Ettől kezdve nagyon sokszor felszólaltam a homoszexuálisok egyenjogúsága érdekében Kanadában és külföldön is. Az áprilisi washingtoni felvonuláson 1 millió ember előtt beszéltem, közvetlenül Martina Navratilova után.”

MÁSOK: Képviselő úr, miért tartotta fontosnak, hogy nyilvánosságra hozza szexuális hovatartozását? Nálunk az emberek arra szoktak hivatkozni, hogy ez magánügy, hogy nem kell kiírni magunkra, hogy melegek vagyunk, mert az nem tartozik senkire.

Svend Robinson: Meggyőződésem, hogy nekünk homoszexuálisoknak a legerősebb fegyverünk a nyíltság, hogy felvállaljuk a homoszexualitásunkat a család és a szomszédaink előtt, ugyanis sokkal nehezebb gyűlölni egy valóságos embert, akit ismerek, akivel nap mint nap találkozom, mint valamiféle absztrakt jelenséget. Amit igazából tenni tudunk a társadalmi előítéletekkel szemben, hogy előjövünk, nyíltakká válunk, szembesítjük a társadalmat azzal, hogy normálisak vagyunk. Azzal teszünk szolgálatot az ügynek, ha rádöbbenjük az embereket arra, hogy a fiam vagy a lányom, vagy az, akit szeretek, az is közéjük tartozik, az is homoszexuális. Ez a legerősebb lépés, amit bármelyikünk megtehet, természetesen a legfélelmetesebb is.

Amikor én először beismertem a televízióban, akkor sokan azt mondták, hogy „dehát nem is néz ki homoszexuálisnak”. Ezzel is egyértelművé tettem a tévénézők számára, hogy sokféle homoszexuális van, és a homoszexuálisok

sokféleképpen néznek ki. Van, aki női ruhába öltözik és van, aki férfias atléta, vannak orvosok, újságírók és politikusok közöttünk.

Persze könnyű azt mondani, hogy lép-jetek nyíltan színre, de először olyan jogszabályok kellene, amik biztosítják, hogy a homoszexuálisokat nem érheti semmiféle hátrány a nemi hovatartozásuk miatt. Nagyon fontosak a diszkriminációt tiltó törvények, de nagyon fontos a szakszervezeti mozgalom is. El kell érniük, hogy a kollektív szerződésekben benne legyen: senkinek nem lehet felmondani azért, mert homoszexuális.

M: Milyen feladatok foglalkoztatják most leginkább a kanadai meleg szervezeteket?

S.R.: A legfontosabb feladat a fiatalok iskolai nevelése, mert még mindig nagyon sok homoszexuális követ el öngyilkosságot ebből a korosztályból. Úgy érzik, egyedül vannak, elszigetelve a társadalomtól.

A másik nagy probléma a melegnek eleni erőszak. Az egyenjogúság legnagyobb ellensége a láthatatlanság. Láthatóvá kell válni ahhoz, hogy egyenjogúvá válhassunk, de azt el kell ismerni, hogy a homoszexualitás mozgalomszerű felvállalása sok embert megrémít, félelmetesnek tűnik számukra. Az egyre inkább felszínre kerülő meleg élet egyik mellékterméke az elszaporodó „buziverés”. A titokban homoszexuálisok kétszeresen válnak az erőszak áldozatává. Egyszer, amikor megverik őket, és egyszer, amikor nem mehetnek el a rendőrségre, nem fordulhatnak senkihez segítségért, mert akkor kiderülne a család vagy a környezet előtt féltett titkuk és ezt nem merik vállalni.

Mint mindenütt a világon, az egyik központi kérdés a kanadai melegek között is az AIDS elleni küzdelem. Még most is elképesztően magas a férfi homoszexuálisok aránya az HIV-fertőzöttek között. A nevelés és a megelőzés szempontjából is nagyon fontos a homoszexualitás nyílt felvállalása. Sok ember, aki megtudja, hogy HIV-pozitív, először attól rémül meg, hogy kiderül róla a homoszexualitása.

Sok jobboldali, vallásos politikus úgy próbálta beállítani az AIDS-t, mint isten

4 Mások

büntetését a homoszexuálisokkal szemben, ugyanakkor a környezetünk egyre inkább észreveszi, hogy milyen sok meleg volt nagyon fontos a számukra, akiket most elveszítettek és hiányoznak. Másrészt az emberek rájönnek, hogy a homo közösségek milyen heroikus küzdelmet folytatnak. Dustin Hoffmann úgy fogalmazott, hogy a nyolcvanas évek története a heroizmus története, és az egész társadalom ráébred, hogy milyen fantasztikus összetartással állnak a homoszexuálisok egymás mellett a bajban és állnak oda a betegek és a haldoklók mellé.

M: Azt is lehetne mondani, hogy az AIDS-járvány megerősítette a homoszexuális mozgalmakat?

S.R.: Nincs olyan mozgalom, amit megerősíthet 3500 fiatal ember halála. De az AIDS előhozta a zártságból és a titkosságból a homoszexualitást, mint szexuális viselkedést, és például az AIDS-megelőző nevelés részévé vált a biztonságos homoszexuális érintkezés tanítása. Most már mindenkinek tudomásul kell venni, hogy van homoszexualitás, mint szexuális magatartásforma.

M: Ön milyennek látja a homoszexuá-

lisok helyzetét Kelet-Európában?

S.R.: Már amikor első ízben ellátogattam ebbe a térségbe, nagy hatást tett rám az a bátorság, ahogy a kelet-európai homo közösség viselkedik, annak ellenére, hogy olyan rettenetes körülmények között kellett élniük. Az egyik fő célom, hogy megváltozzanak a homoszexuálisokra vonatkozó jogszabályok, elsősorban Romániában és Oroszországban, ahol efektíve tiltják a homoszexualitást. Több ízben utaztam ezekben az országokba, találkoztam az igazságügyminiszterekkel és parlamenti képviselőkkel. Magyarországon Fodor Gáborral, az Emberi Jogi Bizottság vezetőjével konzultáltam, aki nagyon nyitottnak látszik ebben a kérdésben. A kelet-európai országok igénylik a nyugati támogatást és fontos nekik, hogy csatlakozzanak különböző szervezetekhez, például az Európa Tanácshoz. Ha létrejön egy olyan kombináció, hogy a külső nyomás és a belső erő egységesen lép fel, akkor az könnyen eredményre vezethet.

M: És milyennek látja magukat a homoszexuális közösségeket?

S.R.: 1991 szeptemberében részt vettem Moszkvában egy meleg konferencián és megdöbbenve tapasztaltam, hogy milyen kemény konzervatív vonalat képvisel sok kelet-európai meleg. Nem képesek elfogadni a saját közösségükön belüli másságot. Ha a melegek kirekesztő módon viselkednek, akkor ugyanazt a hibát követik el, amit velük szemben elkövetnek. Vannak olyan dolgok, amit én személy szerint nem tudok megérteni, ilyenek a transzvesztiták, a bőrösök és a kemény lesbikusok. Idegenkedéssel tölt el, de tudomásul kell venni, hogy ilyenek is vannak és nagyon fontos, hogy ne zárjuk ki őket a köreinkből. Ha ezt nem látjuk be, akkor nem csinálunk mást, mint azt az üzenetet továbbítjuk azoknak, akikkel el szeretnénk magunkat fogadtatni, hogy tessék elfogadni bennünket, de csak addig, amíg úgy nézünk ki, mint a többség.

Sok átlagos kinézetű melegnek könnyű láthatatlanná válni, de próbáljon meg egy transzvesztita észrevétlen maradni. Kinek van joga kimondani, hogy csak egy megfelelő image-je lehet a homoszexuális férfinak, a macho megjelenés? Mi a baj azzal, ha egy homo lányosan néz ki? Ha mi, mint közösség kizárjuk őket, és a társadalom is, akkor ki a fene fogadja el? Ez néha kényelmetlen, kellemetlen, furcsa, de mint közösségnek el kell fogadnunk, hogy ilyen van.

Vancouverben minden évben tartanak egy transzvesztita bált, ahova engem meg szoktak hívni. Sokan megkérdezték tőlem: „Nem félsz, hogy ezekkel a nagyon furcsa emberekkel együtt látnak a tévében?” Én büszke vagyok arra, hogy egy olyan közösségnek lehetek a tagja, amelyik sokféle embert képes befogadni. Nem lehet egy igazságos társadalmat úgy felépíteni, hogy közben elnyomjuk a csoportunk egyes tagjait.

M: Ha most egy pillanatra a kezébe kapna egy varázspálcát, amivel bármi valóra válhat, mit tenné?

S.R.: Huszonnégy órára, az egész világon minden homoszexuálist lilává varázsolnék. Ez megváltoztatná az egész társadalmat. Rácsodálkoznának, hogy jó, ezek ugyanolyan emberek, mint mi.

Láner László

Miért pont én...?

Közeledik a Christopher Street Day. Sok magyar ismerősöm (magyaráztatul meg kell jegyezni, hogy én nem vagyok magyar, hanem német, de most Budapesten élek) külföldre készül, kint akarnak ünnepelni. Valahogyan igazuk van. Minden nyugati nagyvárosban gazdag kulturális programot állítanak össze. Végtelen a bulik, felvonulások, társasági rendezvények száma, főleg a meleg metropolisokban.

Berlint az ideai központi európai találkozó színhelyét egy hétig úgyszólván a feje tetejére állítják. Az amszterdami felvonuláson hódolnak a királynőnek aki nyájasan köszöni a meleg üdvözlést. A kölni önkormányzat egy belvárosi utcát lezár a forgalom elől, hogy legyen elég hely a három napig tartó utcai bulira. Franciaországban magától értetődő, hogy a nagy baloldali pártok viszonylag magas rangú politikusokkal képviseltetik magukat a központi párizsi rendezvényeken.

És mi van Magyarországon? Június elején még nem lehetett tudni, lesz-e valami Budapesten is, és ha igen mikor hol és mi.

Nem csoda, hogy sokan inkább kint ünnepelnek, ott ahol a programokat már réges-régen közzétették. Pesten gyakran hallottam azt a mondatot: „Ilyen Magyarországon sajnos nem lehetséges”. Lehet hogy naiv vagyok, de mindig azt kérdelem: miért ne lehetne változtatni a helyzeten – és nemcsak a C.S.D. alkalmából. Ilyenkor kétféle választ is kapok. „Miért pont én kezdem” és „Túl veszélyes”, néha egy harmadikat is hozzáfűznek: „Ennek úgyse lenne értelme, hiszen az emberek többsége Magyarországon már képtelen megváltozni.”

Először a harmadik évről: ha a meleg csak egymás között panaszoknak,

a magyar társadalom minden bizonnyal nem fog megváltozni. Pedig van értelme annak, hogy próbáljunk változtatni a helyzetünkön.

A hatvanas években még a nyugati társadalmak is olyan homo-kellellensek, intoleránsak voltak, mint a mai magyar társadalom. Ha ott lehetséges volt a változás, miért ne lehetne Magyarországon is? Az első lépés az, hogy a társadalom vegye tudomásul, hogy létezőnk. A homoszexualitás a köztudatba kerüljön.

S máris ott vagyunk az első kérdésnél: „miért pont én?” Valakinek kezdenie kell (Nyugaton is elkezdte valaki), és mindenki ennek a társadalomnak egy része, ennek tagja, és emiatt felelősséget kell érenie iránta. Ez okból olyan fontos egy nagy esemény, legyen az egy C.S.D.-i felvonulás vagy más alkalom, ahol az egyén láthatja, hogy nincs egyedül, áll valaki vagy valakik mellette.

Egy ilyen felvonulás Magyarországon valószínűleg nem lehet olyan buli jellegű mint nyugaton, ahol a melegek ünneplik magukat, bulizva bemutatják életformájukat a –néha csodálkozó, néha lelkesedő – nagyközönségnek. Itt talán a politikai szempontokat az előtérbe kéne állítani, mint a nyugati felvonulásokon a hetvenes években. Ott természetesen manapság sem feledkeznek meg a politikáról (a legliberálisabb országokban, városokban is rengeteg visszásság létezik, amelyeket érdemes, sőt kötelező kritizálni), de ott az önabrázolás, bemutatkozás és a gay pride értelmében az ünneplés áll az előtérben. Itt pedig, és ebben a magyar ismerőseimmel egyetértek, még nincs sok ünnepelni való.

Persze nem mindenkinek dolga, hogy felvonuláson részt vegyen, a nagy nyilvánosság elé lépjen, mert, és itt

tartunk a második évről, nincs kizárva, hogy veszélyes. Van pedig más dolog amelyet mindenki csinálhat, és amely legalább olyan fontos mint a nagy nyilvános rendezvények. Mégpedig a magánélet. Nem annyira a munkahelyre gondolok, mert nincs értelme, hogy valaki „feláldozza magát az igazságos ügy érdekében”, inkább baráti körben vallja be az ember a szexuális beállítottságát.

Nekem sokféle magyar hetero ismerősöm van, akik tudják, hogy meleg vagyok, és egyikükkel sem volt problémám. Az egyén a társadalom egészénél sokkal elfogadóbb, főleg amikor a homoszexualitással személyes szinten kerül szembe, olyan valaki révén akit kedvel. Így az átlagos ember látja, hogy a „buzi” nem valamilyen „ egzotikus állat”, hanem húsból és vérből való ember, aki valójában nem annyira „más”, akit el lehet fogadni. Így az előítéleteket lehet csökkenteni, a kérdést elvont szintről személyes alpra állítani és személyi elfogadást elérni.

Aki nem kíván nyilvánosan cselekedni, annak még egy lehetősége van: csoportban bizonyos struktúrákat teremteni. Ezen a téren is hiányzik a vállalkozó kedv. Egy szintén itt élő külföldi ismerősöm Budapesten melegleszbikus kulturális fesztivált akar rendezni. Vannak ehhez neki külföldi kapcsolatai, csoportokat, filmeket tudna meghívni, sőt pénzre is szert tehetne. Az események megszervezésére egy csoportot akart létrehozni, ez az érdeklődés hiánya miatt eddig még nem jött létre. Az a kevés magyar, aki a találkozón megjelent, visszariadt attól, hogy átvegye a csoport irányítását. Az ismerősöm viszont mint külföldi, ragaszkodott ahhoz, hogy egy magyar vezesse a csoportot. Ilyet, ilyeneket azonban nem talált...

Szükség van olyan emberekre, akik – talán anélkül, hogy feltétlenül közszemlére tennék ki magukat – állandó rendszereket, csoportokat teremtenének, olyanokat, amelyek különböző rendezvények kezdeményezését, megtartását lehetővé teszik.

Sok mindent lehet csinálni, hogy változzon a társadalom felfogása. Ahogy a nyugati tapasztalatok és a más létező magyar csoportok munkája egyaránt mutatja, ez a folyamat hosszú lesz és sok türelmet, bátorságot igényel. Csak hát a saját bűvőhelyen panaszkodni a rossz életkörülményekről – ez nem elég.

Herbert Küpper

Mások 5

VÁGYAINK TITOKZATOS TÁRSA

Ajay Ojha 31 éves. Újdelhiben született, de már évek óta Londonban él. Nevét jól ismerhetik mindazok, akik nyomon követik az európai aktfotó-művészetet fejlődését. Nem csak erotikus lapok közölték eddigi alkotásait, de jelentős albumok is. Az elmúlt napokban Budapesten járt. Élünk tehát az alkalommal, és interjút készítettünk vele.

MÁSOK: *Tapasztalatod szerint melyik a nehezebb: indiainak vagy homoszexuálisnak lenni Európában?*

AJAY OJHA: Indiai vagyok és homoszexuális. Indiában természetes volt az egyik állapot, mármint hogy indiai vagyok, de ott tulajdonképpen nem lehet homoszexuális az ember. Európába kellett jönnöm, hogy környezetemtől és a tradícióktól szabadon „hagyatva” járhassam a magam útját. Londonba érkezvén oly szabadnak éreztem magam, mint egy pillangó, és el kellett telnie némi időnek ahhoz, hogy rádöbbenjek: itt sem lehet az ember olyan kötetlen, ahogyan azt korábban - mondjuk Indiában - elképzeltem. Igen, Európában önmagam lehetek, és ez persze nem kevés. De „kinn”, a társadalomban csak kevesen vállalják egyéniségüknek azt a részét, mely a szexualitásukhoz kötődik. Ami pedig indiai mivoltomat illeti, nos persze egy olyan csodálatosan kozmopolita városban, mint London, ha érik is az embert inzultusok, azokat bőven ellensúlyozni képesek a reális beilleszkedés lehetőségei. Am én soha nem tudom és nem is akarom szétválasztani etnikai és szexuális hovatartozásomat, ami bizony jócskán bonyolítja a helyzetet.

Szerencsére az indiai szubkontinensről - tehát nem csak Indiából, de Pakisztánból, Bangladesből és Sri Lankáról - Londonba

elszármozott homoszexuálisok is az utóbbi időben egyre inkább igyekeznek felkutatni saját jogvédelmük lehetőségeit. Így néhány évvel ezelőtt egynémely aktívabb, politikus társunk - ezt én nem mondhatom el magamról - Londonban létrehozta a Shakhti (Energia) nevű homoszexuális szervezetet. Ez próbál valamelyest enyhíteni a kettős - az etnikai és a szexuális - izoláción. És ami legalább ilyen fontos, a Shakhti az utóbbi időben Indiában is beindított bizonyos folyamatokat, megszervezte a maga ottani szervezetét és támogatja a megfelelő szubkulturális kiadványok egyikét-másikát.

Párhuzamosan ezzel azonban, legalábbis én úgy látom, az egyéni létet meghatározó, „kormányzó” szexuális vonatkozásra rátelepedett a magát sokkal egyértelműbben és könnyebben artikuláló politikai szándék. Úgy látom tehát, hogy a kettős izoláció ellen létrehozott Shakhti jelen pillanatban a homoszexuális indiaiak szervezete lett s ennek megfelelően igazából az indiaiakat hozza össze, mintegy kizárva az érintkezésből az angolokat, európaiakat, afrikaiakat.

MÁSOK: *Meglepve hallom, hogy Indiában milyen is a homoszexuálisok helyzete. Én épp az ellenkezőt tudtam eddig minderről...*

AJAY OJHA: Persze a dolog kétértelmű. Ha az eredeti hindu kultúrából indulunk ki, akkor valóban azt kell mondanunk, hogy e kultúra számára a különböző szexuális magatartások egészen természetesek voltak. Egy 12. századi hindu templom reliefjein magam is láttam olyan jeleneteket - és nem mint a bűnök, sokkal inkább mint az erények jeleit -, melyek nem csak homoszexuális kapcsolato-

kat mutattak be, de például ember és állat nemi érintkezését is. Más jelek is arra utalnak, hogy a korai hinduizmus számára a kielégülés, a nemi vonzalom szentség volt.

Am alaposan megváltozott a helyzet az iszlám inváziót követően. Bár homoszexualitás köztudottan az iszlám országokban is létezik, elfogadottsága azonban - mint sok más egyébé is - meglehetősen problematikus. Nem akarom minősíteni a két kultúra, a hindu és az iszlám közötti eltéréseket, ezt nem is tehetném, hisz a nyilvánvaló drasztikus ellentétek ellenére - gondoljunk csak az elmúlt hetek bombayi iszlám robbantásokra -, az emberek igyekeznek kihasználni az együttélés előnyeit is. Nővérem egy mohamedán vallású emberhez ment férjhez, az én egyik első szerelmem pedig szintúgy muzulmán fiú volt, családunk egyik hússzállítója - Indiában a mézárosok általában muszlimok -, aki hehente egyszer megjelent nálunk s ez alkalmat adott a találkozásra...

MÁSOK: *Nemrég a magyar televízió bemutatót egy filmet az indiai kasztráltakról, s úgy tűnt számomra, hogy őket azért meglehetősen tolerálja a társadalom.*

AJAY OJHA: Az a kasztrált réteg, amelyről beszélsz, a hidzsrák rétege, tulajdonképpen egy szekta. Bár egyértelműen szexuális irányultságuk hozta-hozza össze őket - lévén férfiakra szó, akik tulajdonképpen azért szabadulnak meg heréiktől, péniszüktől, hogy jobban eleget tudjanak tenni egy nemi aktusnál a „női szerepnek” -, kultuszuk mégis szélesebb társadalmi elfogadottságra épül. Ők nem is érintkeznek a társadalom azon tagjaival, akikben a „hajlamot” századunk felvilágosultsága vagy legalábbis liberálisabb lehetőségei támogatják, s akik ezért szüntelenül küszködni kényszerülnek az enyhén szólva kevésbé liberális indiai hétköznappal. A kasztráltakat használja a társadalom, így például a bizonytalan nemi hovatartozással született gyermekeket a kasztráltak mintegy örökbe fogadják a családoktól és felnevelik őket. Míg a homoszexuálisok - mint bármerre a világon - a magánélet keretei között próbálják megélni e kultúra adta, elsősorban testi lehetőségeket.

MÁSOK: *Milyen mértékben van módod megmutatni, képviselni, megélni homoszexualitásodat a munkádban, tehát fotósként?*

AJAY OJHA: Totálisan. Mindig is inkább személyeket szerettem fotózni, de kezdetben még nem tudtam vagy nem mertem belevinni szexuális vonzalmaim képeimbe is. Aztán idővel minden a helyére került, és ez a folyamat nem csak egy elmélyültebb művészi elhivatottsághoz vezetett el engem, de önmagam felfedezéséhez is. Persze ma is csinálók mindenféle fotókat, egyebek mellett ipari vidékeket is gyakran kapok lencsevégre, hisz élni azért kell valamiből. De a tulajdonképpeni esztétikumot mégiscsak a férfiakra alkotott képeim képviselik.

MÁSOK: Azt hallani, hogy esetleg a közeljövőben kiállítják fotóidat Budapesten is, így aztán illő megkérdezni, mi a véleményed a magyarországi „meleg” életéről?

AJAY OJHA: Ó, ne kiabáljunk el a kiállítás lehetőségét, az még nagyon embrionális állapotban leledzik. Bár vágyaimban nagyon is elevenen él, hogy a világ ezen vidékein is bemutatkozzam. Az itteni - ahogy ti mondjátok - „meleg” életéről persze ilyen rövid idő alatt nemigen lehetett teljes képet alkotnom, mi több, gyanítom, még mérvadóknak sem igen tekinthetők benyomásaim. Ennek ellenére néhány, minden bizonnyal lényeges dolog megragadt bennem. A fürdők gyönyörűsége. Csodálatos fürdőitek vannak, melyeket teljesen átítat a hely szelleme. Szemben például Angliával - ahol a kifejezetten homoszexuálisok által látogatott szaunákban is az emberek először megpróbálják eljátszani, hogy ők „véletlenül” kerültek oda, hogy ők nem is „olyanok” - Budapesten a legtöbb ember keresetlenül adja önmagát, leplezetlenül keresi „vágyainak titokzatos társát”.

Bár az én ízlésem is elsősorban a fiatalabb emberekhez kötődik, nagyon jó volt találkoznom idősebb urakkal, akik nem csak arra emlékeztettek, hogy majdan osztoznom kell nekem is az öregedéssel együttjáró bajokban, hanem elbeszéléseikből magyarázatot kaptam arra is, hogy honnan ered, milyen tradíciók mozgatják, irányítják az itteni meleg életet, lehetőségeket. Azaz, hogy miből fakad a magyarországi nyitottsága.

Mindez persze nem azt jelenti, hogy ne találkoztam volna szembeötlő primitívizmussal, műveletlenséggel, diszkriminációval. Különösen, amikor engem is gyakorta úgy próbáltak kezelni, mint ahogy erre felé a „cigányokat” szokás. Az agresszív prostitúció sem épp szívdertítő, amit, mint láttam, elsősorban keleti szomszédaitok művelnek itt. De ugyanezeket megtalálod, járj akár Párizsban, akár Londonban. Nyitottnak lenni azonban nem mindenütt lehet. Párizsban igen. És ahogy láttam, s ahogy veletek együtt remélem, talán Budapesten is egyre inkább.

VÁRADI TAMÁS

CLINTON HITSZEGÉSE

Június 10-én Bill Clinton aláírta azt a törvényt, amely megtiltja, hogy HIV-pozitív személyek letelepedjenek az Egyesült Államokban. Az USA új elnöke választási hadjárata során még azt ígérte, hogy fel fogja oldani elődje tilalmát az AIDS-betegek letelepedéséről.

Nem ez az egyetlen - a homoszexuális szavazópolgárokat maga mellé állító - ígéret, amit Clinton a jelek szerint nem úgy fog megvalósítani, ahogy azt kortes hadjárata alatt lefestette, hiszen a nyíltan melegek hadseregbe való felvétele is egyre késsik.

Az eddigi legnagyobb pofon Clinton erkölcsi hitelét a IX. berlini AIDS-világkonferencián érte, ahol tizenkét emberjogi szervezet a nyilvánosság elé

tárt egy dokumentumfilmet a guantánamói amerikai haditengerészeti támaszponton fenntartott koncentrációs táborról. A szögesdróttal és kutyákkal őrzött táborban százharminchárom haiti menekült tartanak fogva, köztük asszonyokat és gyerekeket, mert kiderült róluk, hogy HIV-fertőzöttek. Már második éve, elképesztő körülmények között, nyomorúságos barakkokban élnek a menekültek, akik közül néhány asszonyt kényszersterilizációnak vetettek alá.

A guantánamói tábor léte, ami ellentmond minden alkotmányos és emberjogi rendelkezésnek, már csak azért is nagy vihart kavart, mert korábban az USA Kubát vádolta az AIDS-betegek koncentrációs táborba kényszerítésével.

VILÁGKONFERENCIA

Idén Berlinben rendezték meg a IX. AIDS-világkonferenciát. A június 4-től 11-ig tartó értekezleten, amin 166 ország 12 ezer képviselője vett részt, túl sok reménnyel továbbra sem tudták kecsegtetni az emberiséget. A jelenleg tesztelés alatt álló 13 megelőző és 8 terápiás vakcina forgalombakerülését nem lehet az ezredforduló előtt várni. A HIV-vírussal fertőzöttek száma pedig naponta ötezerrel növekszik, és ha nem történik semmi változás, akkor 2000-re számuk eléri a 40 milliót. A tíz éve dühöngő járvány évente százezer embert öl meg.

Az AIDS napjainkban leginkább Afrikát sújtja, de az Egészségügyi Világszervezet előrejelzése szerint Közép- és Kelet Euró-

pát ugyanilyen AIDS-hullám fenyegeti. Michael Merson, a WHO AIDS-elleni programjának igazgatója előadásában azt bizonyította, hogy ebben a térségben megtalálhatók ugyanazok a rizikófaktorok (gazdasági válság, munkanélküliség, polgárháborúk, a kábítószer és a prostitúció terjedése, a szociális háló szétfoslás, stb.), amelyek elősegítették Afrikában és Délkelet-Ázsiában a betegség gyors elterjedését.

Az AIDS-ellenes küzdelem, már eddig is iszonyatos pénzeket emésztett fel, ez azonban csupán a töredéke annak, amire szükség lenne. A WHO az évezred végéig évente 1,5-2,9 milliárd dollárt irányozott elő csak arra, hogy felére csökkentsék a

fejlődő országokban az új fertőzések számát. Azt egyelőre nem lehet tudni, hogy ezt az összeget honnan fogják előteremteni, hiszen az évi keretük mindössze 75 millió dollár. Az amerikai egészségügyi minisztérium képviselője bejelentette, hogy országa 18 százalékkal kívánja emelni a kutatásra, és 27 százalékkal a betegek kezelésére szánt összeget. Az ENSZ Egészségügyi Világszervezete elkészítette a Globális AIDS-programot, amellyel lehetővé válna a járvány megállítás, de ennek megvalósításához a mai befektetések hússzorosára lenne szükség.

A IX. AIDS-világkonferencia végső következtetése az volt, hogy az orvostudomány változatlanul tehetetlenül áll a gyilkos kórokozóval szemben. Az AIDS terjedésének megakadályozására egyetlen módszer van: a megelőzés, a védekezés.

Dominique Fernandez

GANIMÉDESZ ELRABLÁSA

5. rész

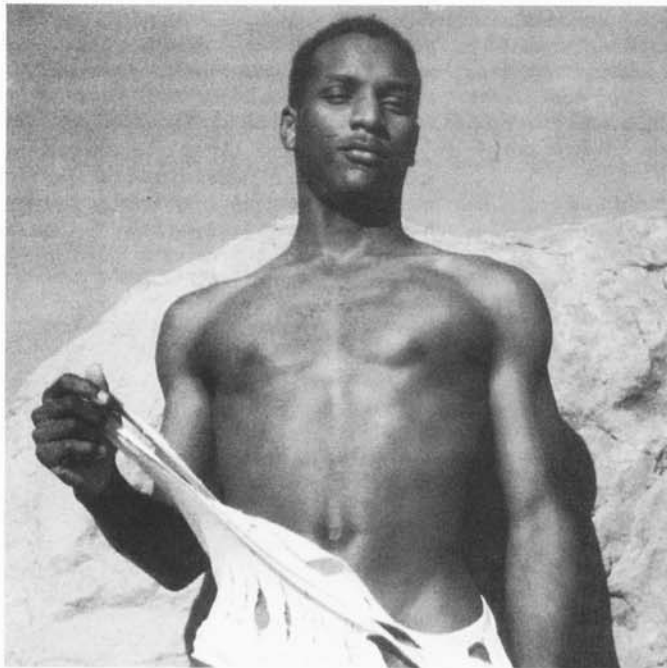
Az első homoszexuális filmet Richard Oswald rendezte 1919-ben Berlinben, Magnus Hirschfeld kezdeményezésére, a címe *Anders als die Anderen* (Mások, mint mások) volt. Igazi propagandafilm, a szó eredeti értelmében. A főszerepet Conrad Veidt, az alvajárók, bolondok és perverzek alakítására szakosodott nagy színész játszotta. A filmvásznon tehát először beteges vonásokkal ábrázolták a homoszexualitást, gépies járással, rángatózó mozdulatokkal, lidércnyomásos, zavaros tekintettel. A náciak a legtöbb kópiát elégették. Bécsben a közönségbe lőttek és több embert megsebesítettek. [...]

Az Egyesült Államokban, ebben a fiatal országban, amely legendát keresett magának, a születő filmművészet teljesen törvényen kívülinek ítélte a homoszexualitást: a Vadnyugat meghódítása, a férfias és uralomvágyó Amerika mítoszának minden gyanú fölött álló hímeke volt szüksége.

Ugyanekkor a westernek tartották fenn a végtelen sivatag tágas levegőjén, az indiánokkal szembeni harc közben született nagy férfibarátságok mítoszáit. Természetesen félreérthetetlen homoszexuális áthallások jelentek meg az olyan filmekben, mint Howard Hawks *Vörös folyója* (1948), vagy Nicholas Ray *Johnny Guitarja* (1954). [...]

Csak 1968-ban volt Andy Warholnak és Paul Morrisseynek bátorsága ahhoz, hogy a *Magányos cowboyban* leleplezze a keménykedő Vadnyugat mítoszáit. Ebben a filmben a prérók vad lovasai egymást simogatják és egymással szeretkeznek.

A háború előtt ördögűzésnek megtette a homoszexualitás komikus ábrázolása is. A II. világháború után az erkölcsök némileg felszabadultak, és az amerikaiaknak új bástyákat kellett emelniük: ezért harcot hirdettek a perverz, beteges és bűnöző hajlamú homoszexuálisok ellen. Két nagy filmrendező is csatasorba lépett: Alfred Hitchcock két filmmel, az 1948-as *Kötéllel* és az 1951-es *Az Északi-Expressz ismeretlen cíművel*. [...]

Idén jelenik meg Dominique Fernandez *Ganimédesz elrablása* című könyve, Tótfalusi Agnes fordításában. A tanulmány sorra veszi a világ műalkotásainak legnagyobbjait és azt elemzi, miképpen jelenik meg bennük a homoszexualitás. Nemcsak a művekkel, alkotóikkal, hanem műzsáikkal, megrendelőikkel, politikai-társadalmi környezetükkel is foglalkozik. Ez nem pusztán lexikon, ugyanis elemez és véleményt is mond. Az Európa Kiadó lehetővé tette számunkra, hogy a kötetből, megjelenéséig, egy-egy részt bemutassunk olvasóinknak.

Patetikus, beteges vagy nevetséges: csak ilyen alakban jelentek meg a homoszexuálisok 1968 előtt. Az osztrák filmrendező, Leontin Sagan *Fiatal lányok egyenruhában* című, 1931-ben készült híres filmjében merészen összekapcsolta a különleges barátságok és az elfojtó társadalom elleni lázadás témáját. Egy katonai fegyelemmel vezetett kollégiumban egy fiatal lány beleszeret a tanárnőjébe. A kollégium vezetői úgy próbálnak véget vetni ennek a kapcsolatnak, hogy a diáklányt kórházba küldik, végülis csak „betegségről” lehet szó. Az egész kollégium fellázad. A film utolsó jelenetében az igazgatónőt látjuk, amint legyőzötteen eltűnik a folyosó homályában, míg a szerelmes tanárnőre fénykör vetül. Nem lehetett volna jobban kifejezni a homoszexualitást felforgató hatalmát, amely győzedelmesen támad az elnyomás ellen. Igaz, itt nem fiúkról, csak lányokról volt szó, és az ő lázadásuk állítólag kevésbé veszélyes a fennálló rendre. Maga Viktória királynő is kijelentette, hogy semmi szükség nincs a női homoszexualitást elítélő törvényekre, mivel a leszbikusok nem ingathatják meg az angol társadalmi rend alapjait. Bár a hímnemnek a nőnimmel való behelyettesítése bizonyára enyhítette Leontin Sagan filmjének politikai jelentőségét, úgy látszik, így is veszedelmes robbanóanyagokat hordozott. Radványi Géza 1958-ban újra feldolgozta a témát, csak hogy édeskés befejezést kapnyarított a végére: az igazgatónő bocsánatot kér mindazoktól, akiket meghurcolt, a szerelmes és szeretett tanárnő pedig önként távozik az iskolából, vagyis a „bűnös” távozásával minden visszatér a „rendes” kerékvágásba. A diáklány szenvedélye múltó kamaszkori devianciának bizonyul, és mint ilyen, a freudi séma szerint megbocsátható.

Nagyon-nagyon ritkák azok a filmek, amelyek ki merték emelni a homoszexualitás lázító/forradalmi hatalmát. Ilyen kivételes mű Jean Vigo filmje a *Magatartásból elégtelen*. A film kollégista fiúk lázadásának története. Vigo 1933-ban fejezte be a forgatást, de a filmet csak 1945-ben lehetett bemutatni. Inkább csak jelzett homoszexuális barátság köti össze a lázadás két vezetőjét.

A háború utáni filmművészet alaposan kihasználta a homoszexualitás politikai oldalát, de éppen nem abban az értelemben, mint a *Fiatal lányok egyenruhában* vagy a *Magaviseletről elégtelen*. Ezekkel a filmekkel ellentétben olyan elképesztő zagyvalékokat találtak fel a homoszexualitás és a fasizmus kapcsolatáról, amely különösen botrányos támadás volt a légerekbe hurcolt több mint ötszáz ezer homoszexuális ellen.

Robert Rossellini *Róma, nyílt város* című filmjében (1945) egy leszbikus nővel találkozunk, aki Mussolini rendőrségének pribékje, és a film szinte azt sugallja, hogy ez a nő azért zadista, mert leszbikus. Ugyanez a felháborító fordítás szerepel René Clément *Elátkozottak* című 1947-es filmjében is, amelyben Michel Auclair egy náci tiszt szeretőjét alakítja. Íme, erre az egyetlen kárpótlásra jogosultak a náci koncentrációs tábor túlélő homoszexuálisok: saját kínzóikkal azonosítják őket. [...]

Musul 1906-ban jelentette meg a Törless iskolaéveit, amelyben a kollégisták homoszexualitása mintegy magyarázatul szolgál kegyetlen perverzításukra. Az a film, amelyet Volker Schlöndorff 1966-ban rendezett a regényből, a náciizmus fekete fényét vetíti a történetre, a kamaszkori szerelemből a hitleri militarizmusba való átmenet természetesen adódott a számára. Aki perverz volt kamaszkori játékaiban, hóhér lesz, ha megnő: már megint megjelent az a zagyvaság, amely a közvélemény erkölcsi ítéletének olyan kényelmes volt. [...]

Costa-Gravas, a köztudottan baloldali filmrendező *Z, avagy egy politikai gyilkosság anatómiája* című 1968-as filmjében egy fasiszta gyilkost mutat be, akiről – pusztán egybeesésből ugyebár – véletlenül az is kiderül, hogy homoszexuális. Visconti pedig, aki maga is homoszexuális, *Caduta degli Dei* című 1969-es filmjében külön kiemelte a homoszexualitás szerepét a náciizmus előretörésében. Egy ilyen kegyetlen diktatúrának az okát csak egy aberrációban lehet megtalálni: ezt a tanítást olvashatta ki a néző ezekből a filmekből, amelyekben a homoszexuálisok, a közvélemény undorának szimbolikus megtestesülései újra eljátszhatták a bűnbak szerepét.

1963-ban Joseph Losey *The Servant* című filmjében egy inasnak a fiatal és gazdag munkaadójára gyakorolt kétértelmű varázsát ábrázolta. Nem lépnek intim viszonyba, de furcsa és zavarbaejtő kapcsolatuk mégis azt a veszélyt példázza, amiről Bismarck beszélt: két férfi közötti fizikai vonzalom megingatja a társadalmi hierarchiát.

Peter Fleischmann nagy filmje, a *Vadászjelenetek Alsó-Bajorországból* vitriolos portrét fest Németország belső részéről. A homofóbiát mint a legkonformistább és legmaradibb ösztönök kifejeződését ábrázolja. Egy hegyi falu jámbor lakói nekitámadnak egy fiatalembernek,

akinek az az egyetlen bűne, hogy kivonja magát nagy zabálásaiból és ivászaikból, és a magánélete titka elkülöníti őt a falu többi lakóitól. A történet annál is inkább megrázó, mivel a mindennapi élet bemutatásával a „derék emberek” hétköznapi fasizmusát ábrázolja.

Aztán jött Pasolini *Teorema* 1968-ban: példázat a nagypolgári családba betörő szexualitás felforgató hatásáról. Terence Stamp, a futó vendég és különös angyal sorra elcsábítja az anyát, a lányt és a cseléd-lányt, de nem hagyja ki az apát és a fiút sem. Ez a film hibái ellenére az egyetlen, amelyben Pasolini egyáltalán célozni mert arra a forradalmi tartalomra, amelyet a homoszexualitás hordoz. Az *élet trilógiája* ugyan a nemiség örömeit zengi, de csak a heteroszexuális nemiségét, és ami az 1975-ös *Saló*-t, a hatalom túlzásainak paraboláját illeti, a homoszexualitás ebben a filmben megint mint a fasiszta perverzció szükségszerű következménye jelenik meg, egy fokkal sem másképpen, mint Visconti *Elátkozottak*ájában.

Ettore Scola filmje, az *Egy különleges nap* háliszennek megszakítja ezt a rosszindulatú litániát. A filmművészetben először találkozunk felnőtt homoszexualitással (Marcello Mastroianni játssza) egy marginális politikai alakjában. [...]

Sok film szól a homoszexualitás politikai következményeiről, de sajnos leginkább csak azt ecsetelik, hogy akinek valami titok lappang a magánéletében, abban felerősödik az árulásra való hajlam. Ha meg akarnak zsarolni egy magas tisztségviselőt, külön szerencse, ha kiderül, hogy a fiúkat szereti (mint Michel Deville *51-es akta* című 1977-es filmjében).

Hector Babenco filmjében, a *Pókasszony csókjában* úgy próbálnak szóra bírni egy politikai foglyot, hogy közös cellába zárják egy homoszexuálissal. A számítás hibásnak bizonyul, Molina, a meleg férfi kivételesen viselkedik, de a politikai fogoly elvtársai, akik meg vannak róla győződve, hogy egy homokos csakis áruló lehet, lelövik a börtönből kilépő férfit.

Pillanatnyilag kétféle, a háború előttről megmaradt ábrázolás uralkodik a filmművészetben: a komikus és a patetikus.

A komikus ábrázolás

Lehet könnyedén és parodikusán komikus, mint Roman Polanski filmje, a *Vámpírok bálja* (1967), amelyben egy kedvesen komikus szatírt látunk, aki a szerelmével üldözi a főhóst, mire az egy könyvet csúsztat a fogai közé, hogy megmeneküljön halálos csókjától, vagy mint William Friedkin *Fiúk a bandából* című filmjének mulatságos meleg hősei. Egyébként ez az 1969-es film volt az első, amelynek minden szereplője homoszexuális.

A legtöbb filmben azonban sokkal vastagabb és durvább komikummal találkozunk, tele vannak zsúfolva a homoszexuálisokról keringő elcsépelet közszóval, meleg párokat legszívesebben a rendes házaspárok karikatúrájaként mutatják be (mint például Adouard Molinaro *Örült nők ketrece I.-II.* című filmje).

Fellini esete bonyolultabbnak tűnik. Ő, aki nyilvánvaló extravaganciája ellenére hűségesen fordítja le honfitársai tudatos vagy öntudatlan ízlését, erkölceit és indulatait a film nyelvére, a homoszexuálisokat irtozóttal elegy tréfálkozással ábrázolja. [...] *A Satyricon* (1969), talán mert cselekménye az ókorban játszódik, és mert ami történt, olyan régen volt, hogy már nem illeti a maiakat, sokkal barátságosabb képet fest egy meleg párról. Fellini csak úgy tudott egyfajta tiszteletré azért méltó homoszexuálisokat ábrázolni, hogy külföldi színészeket választott. Mert, mint mondta, Olaszországban nincsenek homokosok. Ez a mondat, azonkívül, hogy jellegzetes Fellinis poén, az olasz lélek egy nagyon jellemző vonását fedti fel. Hivatalosan a homoszexualitás senkit nem érint Olaszországban. A homoszexuálisok nagy része, még azok is, akik pedig gyakorlatilag melegek, nem tekintik magukat annak. Mindig ugyanaz az ellentmondás aközött, ami az ember valójában és amivé válni akar. A becsületkódex megköveteli, hogy az ember szuperhímnak tartsa magát: aki nem a nőket hajkurássza, csak nagyon siralmas alak lehet. [...]

Azt már végképp nem tudjuk, mit gondoljunk a *Casanováról*. Casanova köztudottan épp annyira szerette a fiúkat, mint a lányokat, és Fellini le is forgatott egy jelenetet, amelyben Casanova egy dívány párnáin hever egy gyönyörű fekete férfit átölelve. Aztán kívágtta ezt a részt. Miért? Félt attól, hogy felruhazza egy olyan ember csáberejével, aki nagy merészen felszabadult a legvégső korlátok alól is? Casanova *Emlékiratai* alapján e szexuális szabadság egyik legszebb példája, ilyen szabad csak a XVIII. században, a kapitalista központosítás és az ezzel járó erkölcsi szigorodás, a családi élet felmagasztalása előtt lehetett az ember.

A patetikus ábrázolás

Magány, pusztulás, öngyilkosság, gyilkosság: a regényhez hasonlóan a filmművészet is szívesen ábrázolja a homoszexuálisokat az őket összemorzsoló társadalom, vagy belső konfliktusaik áldozataként.

1962, Tony Richardson: *Egy csepp méz*. Egy jobbra vágó fiatal ember melankolikus arcképe az ipari nagyvárosok gyászos Angliájában.

1974, Reiner Werner Fassbinder: *Faustrecht der Freiheit* (A szabadság ököljoga). Csodálatos film, nagy erénye, hogy megfosztotta titok-

zatosságától az idilli barátságok rózsaszínű legendáját, és először mutatott be egy (homoszexuális) szerelmi kapcsolatot pénzügyletként.

1977, Wolfgang Peterson: *A következmény*. Egy svájci börtön igazgatójának fia egy felnőtt rab, Martin szeretője, akit kiskorúak elcsábítása miatt ültettek le. Thomas szülei felfedezik a viszonyt, és egy nevelőintézetbe küldik a fiút, ahol el kell viselnie egy szadista fegyőr kegyetlenkedéseit. A film kicsit ugyan melodramatikus, de őszinte, és jó színészek játszanak benne. Megindítóan állítja elénk a felnőtt és a kiskorú közötti kapcsolat társadalmi problémáit.

1979, Philippe Vallois: *Nous étions un seul homme*. Egy sebesült német katona és az őt bűjtató Lot-de-Garonne-i parasztfiú szerelméről szól. A parasztfiú nem homoszexuális, de amikor Rolf elhatározza, hogy elmegy, Guy együtt hál vele, csak hogy megtartsa őt.

1980, Hector Babenco *Pixote* című filmje a nyomorra és pusztulásra ítélt brazil szegényproletáriátus homoszexualitását mutatja be.

1982, Georges Katakouzinos: *Ange*. Ez a film is nagyon melodramatikus, Cannes-i bemutatóján a közönség alaposan kinevette. Egy fiatal ember beleszeret egy machóba, aki csak úgy hajlandó lefeküdni egy azonos neművel, ha az nőnek öltözik, és prostituálódik, csak hogy még megvetendőbbé váljék.

1984, Hector Babenco: *A pókasszony csókja*. Azért térek vissza erre a filmre, mert a búbanatos filmek sorában ez a legeredetibb. Babenco az argentin Manuel Puig regényéből rendezte ezt a szép parabolát arról, hogy mennyire képtelen egy homoszexuális eloszlalni az emberek fejében azt a negatív képet, amit azok minden melegekről kialakítottak, aki nem lehet más, csak áruló, esküszegő, besúgó.

1987, Stephen Frears: *Prick up your ears*. A film nagyon pontosan mutatja be a londoni meleg közösség légkörét, szellemesen kétértelmű párbeszéddekkel és a piszoárbeli lealázó jelenetekkel.

A boldogtalan homoszexualitásról szóló patetikus művek között én négy kategóriát állítottam fel.

A katonai változat. Eszerint a hivatásos katonai mesterség minden pillanatban a férfi promiszkuítás lehetőségét kínálja az egyénnek, miközben szigorú szexuális fegyelmet is kényszerít rá. Ezért aztán néhány katonában lassan annyira megnövekszik a feszültség, hogy mire kirobban, drámai következményeket hoz magával. John Huston *Tükröződés egy aranyszemben* című 1967-es filmjében egy USA-beli déli támaszpont kapitánya – Penderton – kerül szembe Williams közlegénnyel. Amikor megpillantja az erdőben teljesen meztelenül lovagló Williams-et, a látvány kirobbanó, állati vitalitása teljesen elbűvöli őt. A kapitány (Marlon Brando tökéletes alakításában) nem talál más kiutat, mint megölje a katonát, és azzal áltatja magát, hogy azért, mert Williams a feleségének udvarolt. John Flynn 1968-as *Hadnagyának* főszereplője az öngyilkosságot választja. Az altiszt úgy érzi, nincs más megoldás. Miután csókot rabolt a katonájától, golyót röpít a fejébe. Szabó István *Redl ezredese* a militarista Osztrák-Magyar Monarchiájába visz minket. Az ezredesi titkolt homoszexualitása miatt teszik meg bűnbaknak, és áldozzák fel a haza és a hadsereg oltárán.

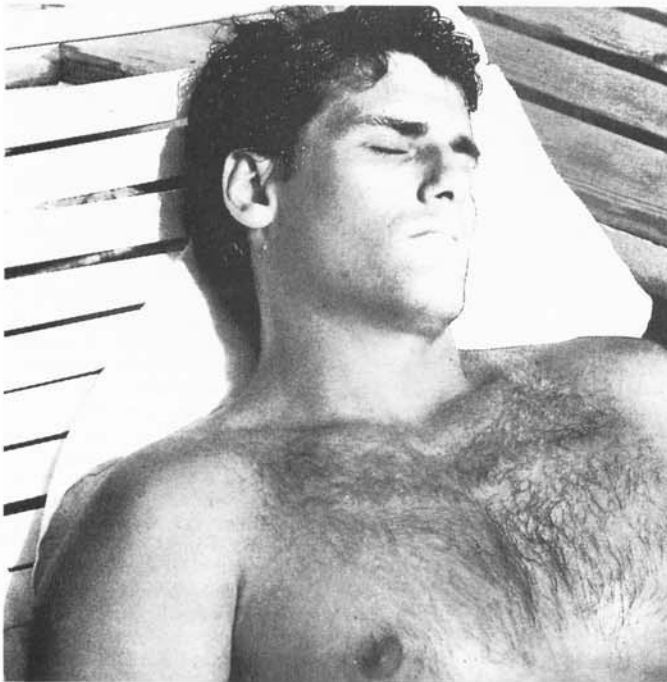
Az esztétizáló/szépülő változat. Egy híres név jut elsőre az eszembe: Luchino Viscontié. Ő már 1942-ben az *Ossessione*-ben, James Cain *A postás mindig kétszer csenget* című regényéből készült filmjében megteremtett egy alakot, aki nem szerepel a regényben, a csavargót, akit úgy hívnak, hogy a „Spanyol”. Ez a vándor megpróbálja elhívni magá-

val Ginot, arra biztatja, hogy nyíltan homoszexuális kapcsolatban folytassák együtt útjukat. Ez Visconti egyetlen filmje, amelyben az emberi felszabadulás és a halálon való győzedelmeskedés motívumával hozza kapcsolatba a homoszexualitást. Későbbi filmjeiben egyre gyászosabb és hanyatlóbb képet festett a homoszexualitásról. Hol egyfajta elátkozott szövetségben áll a náci barbarizmussal (*Az elátkozottakban*), hoil a mazochista önpusztításához kapcsolja (*Halál Velencében*), hol a teljes erkölcsi és fizikai hanyatlással (*Ludwig 1973*). *Az Elátkozottak és a Ludwig* történelmi tényeken alapulnak, az egyik a „hosszú kések éjszakáját” eleveníti fel, a másik II. Lajos bajor király balsorsát ecseteli. A *Halál Velencében* nem más, mint egy híres szöveg illusztrációja, de utolsó előtti, *Gruppo di famiglia in un interno* című filmjének saját forgatókönyve volt. A film arról a vonzalomról szól, amit egy öreg, könyvekkel és műtárgyakkal zsúfolt lakásba temetkezett professzor (Burt Lancaster) érez a lakásba betolakodó ragyogó fiatalember iránt. Visconti a homoszexualitást steril szemlélődéssé redukálja, amely egy egész élet tehetetlenségének és hiábavalóságának szimbólumává válik.

Ha van történelmi hős, akinek sok erkölcsi, sőt fizikai kínt kellett kiállnia szexuális hajlama miatt, az Csajkovszkij, a szépelgő filmrendező ideális zsákmánya. Az ő szerelmi életének szentelte Ken Russel *Music Lovers* című 1971-es igen jelentékeny, kicsit szertelen filmjét, amely merészen feltárja az igazságot a nagyközönség kedvenc zeneszerzőjéről. Derek Jarman, Ken Russel hajdani díszlettervezője két leírhatatlan porno-kultúr giccselt rendezett, a *Sebastien*, ahol az antik díszletek és a nyílukat Szent Sebestyénre lövő római katonák csak ürügyet szolgáltatnak a bágyatag meztelenség szado-mazochista ábrázolásához, és az 1986-os *Caravaggiót*. Ez a film agyoncifrázott és neveléses képet fest Caravaggióról, aki ugyanolyan titokzatos körülmények között halt meg egy tengerparti strandon, mint Winckelmann Triesztben vagy Pasolini Ostián, és ennél sokkal jobb elbánsát érdemelt volna.

A nyomozó/sötét változat. Az ide tartozó első film Paul Morrissey *Flesh* (1968) című filmje volt, amely egy New York-i férfi prostituált a nagyváros mélyrétegeiben zajló egy napjának leírása. Ezt követte William Friedkin *Cruising* című filmje (1980). Friedkin rendezte tizenegy évvel a *Cruising* előtt a *Fiúk a bandából* című újszerű és bátorító/megerősítő filmet is. A *Cruising* ezzel szemben mélyen buzigyulóló film, annyira, hogy a harcos amerikai melegek tüntetéseket rendeztek a forgatás helyszínein. Egy zsaru (Al Pacino) a főszereplője, akit megbízna, hogy nyomozza ki egy sorozatos buzigyilkosság tettesét, aki New York egyik sötét negyedében öli meg áldozatait, miután egy vízdémben szeretkezett velük. A film dokumentarista nézőpontja talán érdekes, de nagyon lehangoló. A rendőr, aki kezdetben teljesen fel van háborodva, lassan-lassan a homoszexuálisok bűvkörébe kerül. A film végére a gyilkos ugyan megkerül, de a gyilkosságok tovább folytatódnak, és a nézőnek arra kell gondolnia, hogy a felügyelő nemcsak a vízdémbeli szeretkezésre, hanem a gyilkolásra is rákapott. A film rejtett konklúziója: a homoszexualitás fertőző betegség, és végzetes mindazokra, akik elkapják. Frank Riploh 1981-es filmje, a *Taxi zum Klo* (Taxi a klo-tyóra), alig gusztusosabb. Azzal a címszóval, hogy szembeállítja egymással a kétféle szexuális magatartást: a megállapodottságot és a hűséget a csábítással és a féktelen nemi étvágygal, a cím ígérete szerint lemerül a berlini alvilágba. Ha valakinek dugni támad kedve, csak behuppan egy taxiba, és bemondja egy bizonyos nyilvánosvéde címét.

A hisztérikus változat. Az ebbe a kategóriába tartozó filmeket imádják a sznobok. A New York-i underground filmesek kezdték a műfajt,

filmjeik általában pocskók, egyetlen vezérlő elvük az agyrétek szabad burjánzása. Tele vannak ripacszkodással, befejezetlenül hagyott képsorokkal, öntetszelgéssel. Kenneth Anger két filmet is rendezett ebben a főmédvénys stílusban: 1947-ben a *Fireworkst*, és egészen pontos, hogy ő jegyzi az egyébként rendezői név nélkül bemutatott *Pink Narcissust* is (1972), ez utóbbi variáció egy maszturbáló fiatalember képzelgéseire. Lionel Soukas és Guy Hocquenghem 1979-es *Race d'Ep* című filmje rádupláz elődeinek mesterkéltségre. Fassbinder *Querelle* című filmje, amelyet Jean Genet hasonló című regénye alapján forgatott, csak a könyv dagályos stílusát és divatjamúlt hangulatát tudja visszaadni. Patrice Chéreau 1983-as *Megsebzett ember* című filmje sem több a magány és a kóborlás témáját bemutató klisék gyűjteményénél.

A természetes ábrázolás

Vajon ezek között a szenvedelmes, patológikus, hisztérikus, szépelgő, komikus vagy baljóslatú filmek között egy sem akad, amely természetes, vagyis teljesen egészséges, normális és természetes jelenségként mutatná be a homoszexualitást?

Egy profétikus film mutatta meg a kivezető utat 1971-ben, John Schlesinger *Sunday Bloody Sunday* (Egy egészen közönséges vasárnap) című alkotása. Schlesinger rendezte 1969-ben az *Éjféli cowboy* című csendes és visszafogott vígjátékot is, az első filmet, amely nyugodt és méltányos képet akart festeni a homoszexuálisok életéről. Az *Égésen közönséges vasárnap* egy homoszexuális orvos, egy nő és egy biszex fiatal művész kapcsolatáról szól. Az orvos és a nő harcolnak a fiatalember szerelméért. A film úgy mutatja be ezt a három embert, hogy nem tesz különbséget a homoszexuális és heteroszexuális vágy között. Nem egyikük vagy másikuk szexuális ízlése a fontos, hanem az, hogy hogyan élik meg a másik két emberhez kötődő kapcsolatukat. A film végére a fiatalember eltávolodik mindkét lénytől, aki szerette őt. Az orvos és a nő tehát egyedül maradnak, de nem reménytelenül magányosan. Az élet még egyáltalán nem ért véget a számukra. A homoszexuális férfinak eszébe sem jut az öngyilkosság.

Mesterkéltbbre sikeredett Christopher Larkin 1974-es filmje, az *Egy nagyon természetes dolog*, amely arról szól, hogyan próbál Dávid a New York-i homoszexuális gettó, a szaunabeli és utcai strichelések világán kívül átélni egy igazi építő jellegű szerelmet. 1985-ben rendezte meg Stephan Frears *Az én szép kis mosodám* című nagyon finom kis filmjét, amelynek főszereplői, Johnny és pakisztáni barátja bátran és jókedvűen szállnak szembe az angol társadalom rasszista és szexista provokációival. Angliában született James Ivori csodálatos *Maurice*-a is 1987-ben, amely már most is a homoszexuális ábrázolásának nagy klasszikusai közé tartozik. (A MÁSOK előző havi számában ismertettük részletesen Edward Morgan Forster regényét és a mű alapján készült filmet. Információink szerint még idén kiadják a könyvet, illetve bemutatják a filmet. A szerk.)

És meglepetésünkre egy macho és konvencionális ország gyermekének, Pedro Almadovarnak a *Vágy törvénye* című filmje zárja ideiglenesen ezt a ma még nagyon rövid listát.

A *Vágy törvénye* egy nagy szenvedély története. A húsz éves Antonio, akit Paolo, egy divatos író elcsábított, felfedezi ebben a szerelemben a lázat és az örületet. Meg akarja tartani a szerelmét, és habozás nélkül megöli azt a fiút, akit Paolo előtte szeretett és még mindig szeret. A rendőrség bekeríti, Antonio még egyszer utoljára szeretkezik Paoloval, majd egy revolverrel öngyilkos lesz. A rövid tartalma alapján azt gondolhatnánk, hogy a film kicsit melodramatikus lehet, és hogy ez is csak a lehetetlen szerelem tragédiájáról és bukásáról szól. Pedig erről szó sincs, méghozzá két okból. Az egyik: először mutatja be valaki két férfi szexuális kapcsolatát úgy, hogy egy szál utalást sem tesz a homoszexuális gettó szokásaira. Egyformán erős vágyuk természetes lendülete hajtja őket egymás felé. Sem Paolo, sem Antonio nem tartozik a köztereken kószálók népébe. Mégiscsak szörnyű, hogy a homoszexuálisokról szóló filmek állandóan csak pályaudvarokon, parkokban, szaunákban vagy buzibárokban mutatják be a melegeket, mintha erotikus éhség töltené ki az egész életüket.

A másik ok, hogy Almarovar filmje a vihar erejével romboló szerelmi szenvedély törvényeinek engedelmeskedik, és nem a mazochizmus vagy a társadalommal való összeütközés rombolásáról szól, mint elődei. Almadovar egyáltalán nem tetszeleg a pusztulásban: Antonio nem azért gyilkol és öli meg magát, mert Pablo iránti vágya eleve pusztulásra ítéltetett, hanem azért, mert szertelen hevessége miatt képtelen bármilyen kompromisszumot elfogadni, ez vezérli végzetes tettét. Azért bukik el, mert túlteng benne az életbe vetett hit, az optimizmus és az erő. Új és a nézőpont, amely a filmtörténetben először kapcsolja össze a homoszexualitást és a vitalitást. Antonio pusztulása olyan szép, mint amikor az érett gyümölcs saját súlyától hullik le az ágról.

Homoszexualitás és életerő a *Vágy jogá*-ban, homoszexualitás és szabadság a *Maurice*-ban: ez a két kortárs, de hangnemében annyira különböző film, az angolosan visszafogott *Maurice* és a spanyolosan lendületes, tüzes *A vágy joga* új korszakot nyitottak meg, mert természetesen minden pátosz és tragédia nélkül mutatják be a melegeket, nem a balsorsuk fölött lamentálnak, hanem csodálattal adóznak a merészségüknek.

MOST A FIATALOK LÉPTEK

Május 22-e. Olyan, mint a többi nyári hétvége. Hullámszik a tömeg a Belvárosban, főleg külföldiek. Kétoldalt hímezéseket, képeslapokat, valutát kínáló árusok. Már délelőtt olvadozik az aszfalt a korai kánikulában. Ártatlan pillantású Krisna-hívők vonulnak végig zenélve, énekelve a Váci utcán, miközben társaik indiai édességet kínálnak az embereknek. A Vörösmarty téren egy McDonalds tábla takarásában óriási katonai sátorrajta a felirat: No AIDS.

A május 23-i gyertyagyújtást megelőző napon a Freddie Mercury Főnix Társaság nyilvános, anonim AIDS-szűrést rendezett a város szívében. Egyik alapítótagjuk, Harmati Anikó elmondta, hogy a társaság 1992 novemberében alakult hét Queen-rajongó részvételével. Ma Budapesten kétszáz tagjuk van és vidéken is körülbelül ugyanennyi. Szinte minden nagyvárosban vannak segítőtársaik.

A Freddie Mercury Társaságnak két fő célja van – mondja Anikó, a társaság fiatal vezetője –, részt akarunk venni a felvilágosító, megelőző munkában és jótékony-sági gyűjtés útján szerzett pénzzel támogatjuk az AIDS-betegeket.

– Eddig mennyi pénzt gyűjtötték össze?

– Több mint húszezer forintot. Ez első-sorban a Petőfi Csarnokban tartott koncerteken jött össze. Ezeket a kis feltűzhető vörös szalagokat osztogatjuk, és kérjük, hogy aki tud, az járuljon hozzá a tevékenységünkhöz húsz-harminc forinttal. Ebből fedezzük a kiadásainkat és a többi azonnal odaadjuk a PLUSS Alapítványnak, a betegek megsegítésére.

– Nem tartják megfelelőnek Magyarországon a felvilágosítást, hogy „zászlajukra tűzték” ezt a feladatot is?

– Nagyon sokan meg vannak elégedve, holott erre semmi okuk. Én voltam Londonban és a bécsi AIDS-Hilfénél is. Látam, hogy ott hogy mennek a dolgok. Van összehasonlítási alapom. Nagyon hiányolom, hogy a médiák nem foglalkoznak ez-

zel a kérdéssel. Egyszer-egyszer felkapják egy pillanatra, aztán hamarosan vége van. Pedig folyamatosan kéne sulykolni az emberekbe. Most a NEVI-től és az AIDS Alapítványtól kapott szórólapokat osztogatjuk, de szeretnénk önállóan is készíteni egyet. Bécsben ötven féle van forgalomban. Nem lehet ugyanazt adni egy tizenkét éves kislánynak, mint egy huszonöt éves felnőtt nőnek. Mi leginkább a 14-25 éves korosztályt szeretnénk megcélozni. Ők a legveszélyeztetettebbek, hiszen ők most kezdik el az ismerkedést a szexuális élettel. Mindenképpen meg kell akadályozni, hogy az első lépésük rosszul sikerüljön.

– Kiktől kapják a legtöbb segítséget?

– A mostani rendezvényre talán a Légrédy Eszter-vezette Magyar AIDS Alapítványtól és a Vöröskeresztől, a szűrést a Hematológiai Intézet nővérei végzik, mindenki jött első szóra. A homoszexuális szervezetek is.

– A homoszexuálisokkal is együttműködnek?

– Ez teljesen természetes. Nekem soha nem jutott eszembe különbséget tenni ember és ember között a bőre, a haja, vagy a vonzalmi alapján. Nem akarunk sem elszigetelődni, sem reklámot csinálni magunknak. Ezért is kértük erre a rendezvényre a többi szervezet segítségét, és ezután is fogjuk kérni. Úgy érzem, hogy lépni csak közösen tudunk.

Közben visszaérnek a krisnások. Csörgők, dobjaik elnyomják a sátorból áradó zenét. Aki vállalkozik AIDS-totó kitöltésére – mert hajlandók voltak saját tudásuk tesztelésére –, ajándékot kapnak. Korosztálytól függően Magic Johnson könyvét, óvszert, vagy egyéb apróságot. Egy rendőr is odaóvakodik a pulthoz, kezében kitöltött totóval.

– Ne haragudjon, látom, hogy kitöltött...

Nem nyilatkozom – vág a szavamba, ahogy meglátja kezemben a magnót.

– Miért nem? – firtatom erőszakosan.

– Mert nem lehet.

– Meg van tiltva, hogy?...

– A sajtóosztályra menjen. Ott bármit elmondanak.

– De én csak mint magánembernek szeretném tudni a véleményét – loholok utána.

– Magánemberként megint csak nem lehet – mondja, és eliszkol anélkül, hogy megkapná a neki járó ajándékot.

A sátor árnyékában a nővér lélegzetvételnyi időhöz jutott. Éppen az első gerezd narancsot akarta bekapni, amikor megszólított: ez az első ilyen nyilvános vérvétel, amin részt vesz?

– Nem, ez már a harmadik. Ott voltam tavaly az AIDS-világnapon a Keleti-aluljáróban rendezett szűrésen is, és május 8-án is volt egy hasonló.

– Hogy van megelégedve ezzel a mai akcióval?

– Az előzőeknél egy kicsit kevesebben jöttek. Eddig csak harminc vizsgálatot végeztem, de lehet, hogy később beindul. Azt hiszem, egy kicsit nagyobb propagan-

dát kellett volna csinálni. Az emberek örülnek, ha tudják, hogy elmehetnek nélküli AIDS-szűrésre és már egy hét múlva a jelégjükre meg is kaphatják az eredményt.

– Miért vállalta el ezt a munkát ilyen csodálatos nyári hétvégén?

– Szívvel-lélekkel egészségügyi dolgozó vagyok és ráadásul az AIDS-laboratóriumban dolgozom. Azt hiszem, hogy ennyit megtehetek az emberekért.

A nővér mellett kétóránként váltják egymást az orvosok, akik a tanácsadást végzik. Most éppen Dr. Bokor Péter az ügyeletes: Nem a vérvétel a cél, nem ennek van elsőrendű jelentősége – magyarázza –, hanem hogy valaki tudja, hogyan lehet védekezni a fertőzés ellen, ha pedig fertőzött, akkor mit csináljon, hogy éljen. Ez tízezerszer többet jelent, mint a sima vizsgálat, amiből csak az derül ki, hogy az illető pozitív vagy negatív.

Újabb jelentkezők jönnek az orvosi sátorhoz, nem tartom fel tovább őket. Inkább a tér különböző pontjain óvszert és prospektust osztogató aktivistákat faggatom a tapasztalataikról. Egy pirulós kislány – nem néz ki többnek tizenhatnál –, elszántan nyomogatja a járőkelők kezébe a Life Styles kondomokat. Ő is a Freddie Mercury Társaság tagja.

– Miért lépett be? – firtatom.

– Elsősorban, mert szeretem Freddie Mercury, de nem csak ezért. Azért is, mert úgy érzem, hogy az AIDS ellen harcolni kell mindenkinek. Hihetetlen, hogy hányan vannak, akik semmit sem tudnak róla. Itt az utcán akiket megkérdeztem... fogalmuk sincs.

– Úgy érzi, hogy ilyen rendezvényekkel, mint ez is, el lehet valamit érni?

– Hát, már az is valami, hogyha egy embert meggyőzünk. Muszáj.

– Az emberek hogy reagálnak?

– Nagyon különbözően. Azt vettem észre, hogy inkább a szegények adakoznak, a sznobok, azok oda sem figyelnek.

– De a tevékenységük nem csak a pénzgyűjtésben merül ki.

– Nem. Nem is ez a lényeg, hanem hogy tudatosítsuk mindenkiben a veszélyt. Sokan azt mondják: hogyha AIDS, akkor nem akarok róla hallani. Nem is hallgatják meg, hogy mit szeretnék elmondani. Sokan cikisnek tartják, hogyha a kezükbe nyomunk egy óvszert, pedig hát ez van. Ezzel törődni kell, mert ez az élet. Ez fontos.

– Összességében sikeresnek tartja ezt a mai napot?

– Azt hiszem, hogy sikeres... egyrészt.

– Egyrészt?

– Egyrészt... Másrészt viszont nem sikeres, mert van, amikor elküldenek minket, meg csúnya szavakkal illetnek.

– Sok rossz tapasztalata volt?

– Igen, a mai napon elég volt.

– De azért folytatni fogják?

– Igen. Koncertekre is akarunk menni. Ahová csak lehet.

– A Freddie Mercury Főnix Társaság együttműködik más, az AIDS ellen küzdő szervezetekkel, köztük homoszexuális szervezetekkel is. Mit szól ahhoz, hogy együtt kell dolgoznia homoszexuálisokkal?

– Hát a homoszexualitás szerintem kezd már elfogadottabbá válni, mint ezelőtt. Azt hiszem, hogy ez egy teljesen természetes dolog. Van, aki húzódozik tőlük, de én meg tudom érteni őket is. Ugyanúgy emberek, csak a nemi életük különbözik a többiekétől.

A tér legforgalmasabb pontján, ott, ahol a Váci utca siet beléje, mindent elborító McDonalds-reklám uralja a terepet. Mellette McDonalds-egyenruhás fiatal hölgy McDonalds-zászlócskákat osztogat.

– Tessék mondani, ezeknek a zászlócskáknak mi közük van az AIDS-hez?

– Reklám szempontjából jöttünk ide ki, és segíteni szeretnénk ezzel a gyerekeknek is, hogy ajándékhoz jussanak. És a nagyon

finom, minőségi narancs-juice-uszunkat is megkóstolhatják.

– Ön hogyan vélekedik az AIDS-ről?

– Nagyon oda kellene most már figyelni erre a dologra. Ez szörnyű, ez a betegség. Olyan, mint a rák.

– Megfelelőnek tartja az AIDS-propagandát Magyarországon?

– Hááát... hogy tetszik ezt érteni?

– Hogy az AIDS-szel kapcsolatos felvilágosítás jó-e? Hogy eleget tudnak-e az emberek róla?

– Szerintem igen. Én is veszek újságokat és mindegyikben olvasom. Tudok róla. És a fiatalok is elég sokan tudják már.

– Ön mit tesz, hogy ne fertőződjön meg?

– Nekem erre nincs okom, mert már két éve van komoly barátom. Nem vagyok híve a szabad szerelemnek.

– Volt már valaha AIDS-szűrésen?

– Nem, soha.

– Nem is akar elmenni, hiszen itt helyben megcsináltathatná?

– Nincs rá okom.

Egy másik hölgy, aki a cége által forgalmazott óvszert reklámozza, hasonlóképpen nyilatkozik az AIDS-szűréssel kapcsolatos kérdéseimre:

– Nem, nem csináltattam itt vizsgálatot.

– Nem is volt még soha szűrésen?

– Nem.

– És később sem szándékozik elmenni?

– Úgy érzi, fölösleges?

– Nem gondoltam még eddig rá.

Ezen a rendezvényen körülbelül kilencvenen végeztették el az AIDS-tesztjüket. Közülük senki nem volt pozitív. A gyűjtés eredményeképpen hétezer forint gazdagítja az AIDS Alapítvány pénztárát. Gondolom, nem sokan köszönték meg a Freddie Mercury Főnix Társaság néhány tizen- és huszoneves tagjának, hogy megszervezték ezt a napot. Gondolom, nem azért szervezték meg, mert bárkitől is köszönetet várnak. De azért én mégis megköszönöm.

Láner László

GYERTYÁK

„Gondoljatok arra, hogy az AIDS-krisisnek egy szép napon vége lesz. És amikor eljön ez a nap, még lesznek élő emberek a földön – meleg emberek és nem melegek, feketék és fehérek, férfiak és nők –, akik hallani fogják a történetet, hogy volt egyszer egy szörnyű betegség, és volt az embereknek egy maroknyi bátor csapata, amely kiállt harcolni... Büszke vagyok arra, hogy ma itt lehetek azokkal az emberekkel, akiket szeretek, és láthatom az arcát azoknak a hősöknek, akik ennek a háborúnak a harcosai, és hogy én is részese lehetek ennek a harcnak.”

Vito Russo

Félelmetes közönytől övezve, május 23-án, vasárnap, délután 4 órakor a Szent László Kórház udvarán harmadszor tartották meg az AIDS-emléknapot. Az emlékünnepe Dr. Miskovics Eszter elcsukló szavai nyitották meg. Göncz Árpádné, a PLUSS Egyesület tiszteletbeli elnöke elfoglaltsága miatt idén sem tudott személyesen megjelenni az eseményen, de képviselője tolmácsolta üdvözlését és részvétét. Végül Hegedűs D. Géza elszavalta az Ódát. Ennyi volt. Mindenki elhelyezte az emlékkönel a magával hozott virágot, meggyújtotta a gyertyát és néhány percig a barátaira, szeretteire gondolt, akik a szörnyű kór áldozatává váltak. És néhány percig az élőkre, azokra, akik most vívják élethalálharcukat. A gyertyagyújtás jövőre is meglesz. Szerne a világban és itt a László Kórház udvarán. Félek tőle, hogy még kevesebben lesznek. Félek, hogy a mostaniak közül is hiányozni fognak néhányan. Félek, hogy jövőre is elmulasztjuk kimutatni együttérzésünket (ha van) a betegek iránt.

L.L.

HIRDETÉSEK

INGYENES SZOLGÁLTATÁSUNK

Aki hirdetni szeretne a MÁSOK-ban, fog egy papírlapot és kézzel vagy géppel néhány sorban leírja, amit ismertetni szándékozik. Tesz hozzá egy jeligét, végül zárójelben megadja a címét, ahova a válaszleveleket elküldhetjük. Ezt a címet természetesen nem közöljük le lapunkban.

Aki a hirdetésre válaszolni akar, levelét egy bélyeggel ellátott borítékba tegye, de ne címezze meg, mert a címet mi írjuk rá. Ezt így egy borítékban küldje el a mi postacímünkre: 1461 Budapest, Pf. 388.

A bélyeg ára budapesti címre 10 forint, vidékre 17 forint, külföldre 45 forint. (Lapunkat továbbra is társadalmi munkában készítjük, így nem áll módunkban a bélyegeket levelezőink helyett kifizetni és felragasztani az általuk ilymódon „takarékosan” küldött borítékokra.)

Lapzártánk mindig a hónap első harmadában, 10-én van. Ha eddig beérkezik a levél, akkor a kért sorok biztosan benne lesznek a rá két hétre megjelenő lapunkban.

Ha valaki nem jelígeesen kíván hirdetni, hanem a postafiók megadásával, kérjük félreértetlenül jelezze! Nevet, lakás címet még kérdés esetén sem közlünk!

Budapesti társkeresők

(postaköltség: 10 Ft)

180/70/31, kisportolt, de lányos testalkatú, oboázást kifejezetten kedvelő angoltanár vagyok. Várom 18-35 közötti kemény fiú(k) fényképes levelét. Lakás van. Minden levélre válaszolok. Jelige: Ha neked jó...3-7/5.

18/175/72, helyesnek mondott, vidám, barna srác vagyok. Sajnos elég magányos. Volt már néhány kapcsolatam fiúkkal is, lányokkal is, de eddig nem találtam olyat, aki viszonzni tudta volna az érzéseimet. Szeretnék megismerkedni egy kedves, aranyos, intelligens fiúval, akivel megtalálom az igazi, komoly szerelmet. Jelige: Oroszlán 3-7/6.

Hetvenes, egész eddigi életem során folyamatosan önkielégítő és egyéb kulturszexet is alkalomszerűen folytató, minden káros szenvedélytől mentes, kisebb, de annál gyakoribb méretű vagyok. Hozzám hasonló és hasonlóan élemedettebb korú és ugyanúgy értelmiségi, anyagi előnyre nem pályázó, jó lelkű, korrekt férfi választást várom. Jelige: Szerencsés alkat 3-7/11.

Tartós kapcsolat után hónapok óta magányos, érett korú, egészséges, kulturált, szenvedélyesen érzelmi, jótestű, jófenekű, passzív értelmiségi férfi vagyok. Szeretem a zenét, a természetet, a fűszeres ételeket és mértékkel a kellemes italokat, de legjobban a hosszan elnyújtott, leplezetlenül

kéjelgő szeretkezéseket élvezem, egy szellemiekben-lelkiekben is közelálló, erőteljes férfiasságú partnerrel. Ötven körüli, intelligens, ápolt, egészséges, aktív úr levelét várom, esetleg fényképpel. Jelige: Banán és ananász 3-7/16.

34 éves, 170 cm magas, vékony, fiatalos arcú srác vagyok. Diszkrét, monogám érzelmi kapcsolatra keresek sportos, jó megjelenésű, kifejezetten aktív, lehetőleg bajszos fiút 35 éves korig. Társnak, szeretőnek és barátanak. Fényképpel előnyben, amit kérésre visszaküldök illetve viszonzom. Csak azok írjanak, akik komoly kapcsolatot akarnak. Jelige: A boldogságból sosem elég 3-7/17.

Középkorú, de fiatalos külsejű, jó megjelenésű, 182/82, 19x5 paraméterekkel rendelkező, lányszeret is kedvelő férfi vagyok. Hosszabb távra egy keményszerszámú, aktív testi-lelki jóbarátot keresek. Kölcsönös rokonszenv esetén minden kívánságod teljesül. Vidéki levelét is várom. Minden levélre válaszolok. Ha telefonod van, írd számot. Lakás megoldható. Jelige: Szeretnélek megtalálni 3-7/19.

Néhány tekintetben az átlagosnál előnyösebb tulajdonságú, huszoneves értelmiségi fiú nem túl felszínes, de nem is elkötelező kapcsolatra jóképű és/vagy jótestű, hasonló korú vagy fiatalabb, talán diák barátot keres. Legyél jóakarátú ember, érdekeljen sok minden és szintén ked-

veld a pornóvideózást, pettinget, maszturbálást, biztonságos szexet. Telefonszám célszerű lenne, bár én megfelelő válasz esetén majd mindenképpen adok, bízhatok bennem. Együtt, egymásért, egyesült erővel. Cím: 1751 Budapest, Pf. 112.

Kedves barátom! Megtalálni az igazi társat, nincs nehezebb dolog, de ha egymásra találunk, az csodálatos. Kölcsönös szeretetre, megértésre vágyom, szeretnék egy tartós kapcsolatot kialakítani egy ápolt, jó megjelenésű, őszinte, megbízható, aktív férfival 20-45 éves korig. Én 36 éves múltam, szőke, egyedül élő fiú vagyok, 176 cm magas. Szeretem a természetet, sokat kirándulni. Komoly szándékú fiúk levelét várom. Cím: 1961 Budapest, Pf. 1/15.

Szervusz! A nevem Miklós. 32 éves, 187/85 vagyok. A kultúra, a sport és a szeretet dimenzióiban kiteljesedő harmóniára vágyom. S ebben

társként arra a sráczra, aki természetesen fiús. Akinek tán még némi gátlások vigyázzák legigazibb énjét, és akiből árad, akin virul az ifjúság. Lehet, hogy rád. Ha így érzed... Cím: 1399 Budapest, Pf. 701/152.

182/82/42, jó külsejű, intelligens értelmiségi férfi vagyok egy kellemes szexpartnerre olyan férfi személyében, aki az átlagosnál nagyobb és intenzív potencióval rendelkezik. Maximális diszkréció biztosítva van. Színesbőrű srác levelét is várom. Jelige: Kölcsönös szimpátia 3-7/20.

23 éves, 180 cm magas, kifejezetten jóképű, férfias, izmos testű főiskolás fiú keres tartós kapcsolatot céljából hasonló adottságokkal rendelkező srácot max. 30 éves korig. Fényképpel vagy telefonszámmal ellátott válaszokat várok. Már nagyon szeretnék rátalálni az igazira. Jelige: Diszkréció 3-7/21.

- 23 éves, Budapesten élő, jóképű, hobby szinten sportoló, szőrös, szép testű, intelligens srác keres egy kizárólag korban hozzáillő, hasonló adottságokkal rendelkező fiút, egy jó barátság reményében. Cím: 1463 Budapest Pf. 834.

- 31 éves, 182/70, barna, bajszos srác vagyok. Keresek egy helyes, becsületes (nem kövér) fiút, akivel öröm lenne néha együtt lenni, minden elkötelezettség nélkül. Lakás megoldott. 20-35 éves srácok levelét várom. Budapest és környékiek előnyben, de minden levélre válaszolok. Jelige: Várlak 3-7/23.

- Helló! 26 éves, közepmagas, barna, bajszos, kellemes külsejű, szőrtestű fiú vagyok. Diszkrét, monogám érzelmi kapcsolatra keresek jó megjelenésű, aktív, lehetőleg bajszos, szőrtestű, vígkedélyű fiút 35 éves korig, persze nem feltétel egyik sem, csak a kor. Minden levélre válaszolok. Ha esetleg van fénykép, nem hátrány. Az enyémmel visszaküldöm. Ugye, válaszolsz? Viszlát, a többi majd szóban. Cím: 1537 Budapest 114, Pf. 453/463.

- Szeretettel adni és kapni szerető, zene és természetkedvelő, jóképű, magas, egyedül élő fiú vagyok. Szeretnék egy mély, tartalmas kapcsolatot kialakítani egy súlyfelesleggel nem rendelkező, lehetőleg sportos sráccal 30 év alatt. Jelige: R.E.M. 3-7/26.

- Helló, szia fiú! Keresem testi-lelki barátomat. Ha szeretetre és megértésre vágyasz, és azt te is viszonzni tudnád,

akkor ne tétovázz. Várom válaszodat 18-40 éves korig. Fényképes válaszok előnyben. Jelige: Nincsen rózsza tövis nélkül 3-7/27.

- Újra kezdenéd??? Igen, mással újra kezdeném azt a sok éves monogám szerelmet, mely csak keveseknek jutott. 33-tól várom 45-ig azt a kellemes, férfias külsejű, életigenlő, megfelelő háttérrel rendelkező srácot, aki egy negyvenes, jóvágású, kölykös alkatú, bajszos, aktív, déli típusú fickóval hosszú távon építkezni szeretne. Jelige: Legyen önkritikád 3-7/28.

- Szeretetre vágyó és azt adni tudó, 51 éves, 175/67, barna, őszülő hajú férfi vagyok. Egy fiatalabb barátot keresek hosszú távra. Egy 11 évig tartó kapcsolat után egyedül maradtam, nehéz a magányt elviselni. Saját lakásom, videóm van, nem dohányzom, szeretem a természetet. Őszinte, diszkrét barátsággra vágyom. Ha lehet fényképet kérek. Minden levélre válaszolok. Jelige: Bak 3-7/30.

- Húszas éveim végén járok, 178 cm magas, 66 kg súlyú, kék szemű, barna hajú, sovány testalkatú értelmiségi srác vagyok, aki még nem tapasztalhatta meg az igaz, őszinte barátság örömeit. Keresek egy hozzá hasonlóan kezdő, szintén férfias, monogám típusú, természet, zenét kedvelő, ápolat, hasonló korú társat, tartós kapcsolat reményében. Jelige: Magányunk közös feloldása 3-7/31.

- 23/174, sovány testalkatú, művészeti életben dolgozó, mély érzelmekkel rendelkező fiú várja hasonló adottságokkal rendel-

kező, kimondottan tartós kapcsolatra vágyó, fotós választélelű partnereket. Jelige: Skorpió kontarra kos 3-7/32.

- 50 éves, magas, jóképű, őszülő, nem független, markáns férfi nagy és formás szerzőszámmal ágyába hívja azt a szintén nagy szerzőszámmal, megbízható, ápolat, aktív, egészséges és szimpatikus szexpartnert, akivel kölcsönösen kellemes élmény lenne az együttlét. Lehet vidéki vagy külföldi is, de alkoholistát, szőrtelen, nőies, anyagi érdekltségű, túl sovány, vagy túl kövér, kis szerzőszámú, vagy komplikált körülményű ne írjon. Annyit elvárok, amit én is nyújtani tudok. Telefonszám, fénykép és részletes levél előny, amit hasonlóképpen viszonzok. Jelige: Nem csak a húszéveseké a ... 3-7/36.

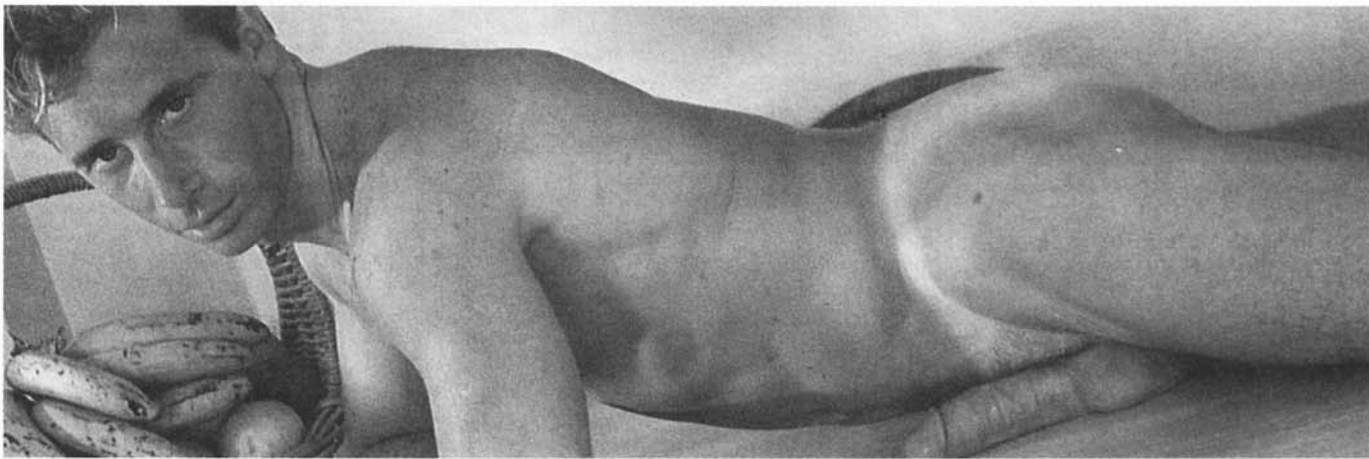
- Szeretnék megismerkedni olyan emberrel, akinek igénye van arra, hogy megossza valakivel az élet jó és rossz dolgait. Természetesen fontos, hogy legyünk egymásnak kölcsönösen szimpatikusak. E mellett káros szenvedélyektől mentes, átlagos küllemű (nem kövér), érzelmekben gazdagok és tudjunk szeretni. E tulajdonságokon kívül az én érdeklődési köröm főképp az utazás, túrázás, zene, színház. Ugyan túl vagyok a 35-ön, de gyakran néznek 28-32 közötti korúnak. 182/70, hullámos, barna hajú, megbízható, intelligens, jóképű embernek tartanak. Ígérem, válaszolni fogok minden levélre, ha telefonszámot adsz, akkor felhívlak. Jelige: Skorpió 3-7/37.

Vidéki társ-keresők

(postaköltség: 17 Ft)
- 40 éves független fiú megismerkedne hasonló korú, vagy fiatalabb, vékony fiúval tartós testi-lelki barátság céljából. Jelige: Szeretet 3-7/7.

- 42/175/70, nő, kissé őszes, kék szemű fiú megismerkedne nő vagy független fiatalabb vékony fiúval, testi-lelki barátság céljából. Leveleket Békéscsaba-Hódmezővársárhely, Békéscsaba-Mezőtúr, Békéscsaba-Berettyóújfalú, vagy Gyula környékéről várom. Jelige: Maximális diszkréció 3-7/8.

- Hirdetésem azzal a reménnyel adatom közre, hogy talán most megtalálom azt, aki teljessé tenné az életem. Mások által helyesnek mondott, 22 éves srác vagyok. Szeretem a romantikát, a jó zenét és a kalandot, de egyedül mindez semmit sem ér, ezért lenne szükségem egy olyan barátra, aki szintén hasonló cipőben jár és ugyan úgy, mint én, társat keres, akivel megosztanát a testi-lelki örömeit. Jelenleg vidéken élek, de szeretnék beköltözni Pestre, ezért olyan barátot keresek, akivel összeköltözhetnék. Csakis olyanok írjanak, akik ezt tudják biztosítani. Nem kell, hogy szép legyen, csak az a fontos, hogy a lelked milyen. Én csupán annyit kérek, légy mindig őszinte és kedves, persze ezt én is ugyan úgy betartom. Ha létezik az a személy, kinek a hirdetésem szól, és 30 évesnél nem idősebb, kérem ne hagyjon válasz nélkül, és ha teheti fényképet is mellékeljen a leveléhez. Jelige: Kalandorok kíméljenek 3-7/10.

Mélyrepülés Új orosz törvény

A Magyar Rádió a mélyreható szerkezeti átalakítás korát éli. Ennek esett áldozatul a népszerű *Mélyrepülés* című műsor is, aminek kedvéért sokan átvirrasztották a fél éjszakát, mert ez az egyórás program éjjel kettőkor szokott kezdődni. Nem volt igazán szerencsés, hogy a társadalom perifériájára sodródott alkoholisták, drogosok és börtönviseltek csapatával együtt foglalkozott az adás a homoszexuálisokkal, hiszen e legnagyobb létszámú kisebbség, vagy legalábbis nagyrésztük nem ilyen jellegű problémákkal küzd, mégis óriási jelentőségű volt, hogy egyáltalán van egy műsor, amely rendszeresen és objektíven a nyilvánosság elé tárja a homoszexuálisok gondjait, még akkor is, ha ez csak a ritkábban hallgatott éjszakai órákban történik.

A *Mélyrepülés* egyik rendszeres hallgatója a következő levelet küldte a rádió vezetőjének:

Tisztelt Elnök Úr!

A közelmúltban megszüntették a Rékai Gábor által szerkesztett és vezetett, csütörtökönként éjjel kettő és három óra kö-

zött sugárzott *Mélyrepülés* című műsort. Ebben hetenkénti váltással az alkoholisták, a kábítószerélvezők, a homoszexuálisok és a börtönviseltek gondjaival foglalkoztak. A szóban lévő négy réteg gondja – mert az érintettek száma nagy és egyre nő – az egész társadalom akut, megoldást követelő, szőnyeg alá nem söpörhető, kiemelkedően fontos ügye. Megoldásából a Magyar Rádiónak is ki kell vennie a maga részét. Tette ezt évekig kitűnő műsorával Rékai Gábor.

Kérem, javaslom a rendkívül fontos érdekképviseleti műsor visszaállítását. Tisztelettel: B. Sz. K. (Teljes név és cím).

A levéllel a meleg egyesületek is egyetértenek és tervezik a saját tiltakozásuk eljuttatását. Amennyiben olvasóink között vannak olyanok, akik szokták hallgatni a *Mélyrepülést* és fájjalják hiányát, írják meg a rádió műsorváltásért felelős vezetőjének. Talán belátható a kívülállók számára is, hogy egy több százezer főt számláló kisebbség jogosan tart igényt legalább egy, velük foglalkozó műsorra.

Fantasztikus hírt kaptunk Oroszországból: hivatalos közlönyben jelent meg, ezzel pedig életbe is lépett a parlamentnek az a határozata, amely érvényteleníti az azonos neműek közötti kapcsolatot büntető törvényt.

A korábbi paragrafusok alapján akár öt évig terjedő börtönbüntetésre is ítélték az azonosnemű párokat.

Az oroszországi homoszexuális érdekvédelmi csoportok – az őket kívülről is támogató nemzetközi szervezetekkel együtt – már jó ideje követelték az idejétmúlt törvény érvényesítését. Végül sikerrel jártak!

Dráma brazil módra

Állig felfegyverzett ismeretlenek elhurcolták lakásáról Renildo José dos Santost, Coqueiro Seco brazil város önkormányzati képviselőjét. Holttestét súlyosan megcsönkítva 6 nappal később találták meg: fejét, karjait, hímtagját levágták, fenekét késsel összevagdosták. Az áldozat lakásában később levelet találtak, mely szerint ha bármi történik vele, azért a város polgármestere és annak apja a felelős.

Dos Santos homoszexualitását nyíltan felvállaló politikus volt és az elmúlt években számtalan halálos fenyegetést kapott. A város polgármestere és apja két alkalommal is bérgyilkosokat fogadott a megölésére, de a merényleteket élve megúsza. A rendőrségen hiába tett feljelentést ellenük, befolyásos kapcsolataik miatt még csak nyomozás sem indult a gyilkossági kísérletek értelmi szerzői ellen.

A politikust 1993. február 2-án felfüggesztették állásából, miután egy rádióműsorban bejelentette, hogy biszexuális. Elrablására és brutális meggyilkolására március 10-én került sor, pár nappal azelőtt, hogy az önkormányzati testületnek véglegesen döntenie kellett volna dos Santos elbocsátásáról vagy visszahelyezéséről.

Nem kötelező

Új törvényjavaslatot tárgyal a gibraltári törvényhozás, mely szerint a két férfi közötti, nem nyilvános szexuális kapcsolatot ezután nem bünteti, és a hozzájárulás korhatárát azonosnemű kapcsolatok esetében a 18. életévben jelöli meg. A tizenöt fős törvényhozás egyetlen tagja tartózkodott a törvényjavaslat első olvasatakor, de senki nem szavazott ellene.

John Blackburn-Gittings, liberális gibraltári politikus, az új jogszabály egyik támogatója azt nyilatkozta, hogy „sem levelet, sem telefonot nem kaptam, mely a változtatást ellenezte volna”.

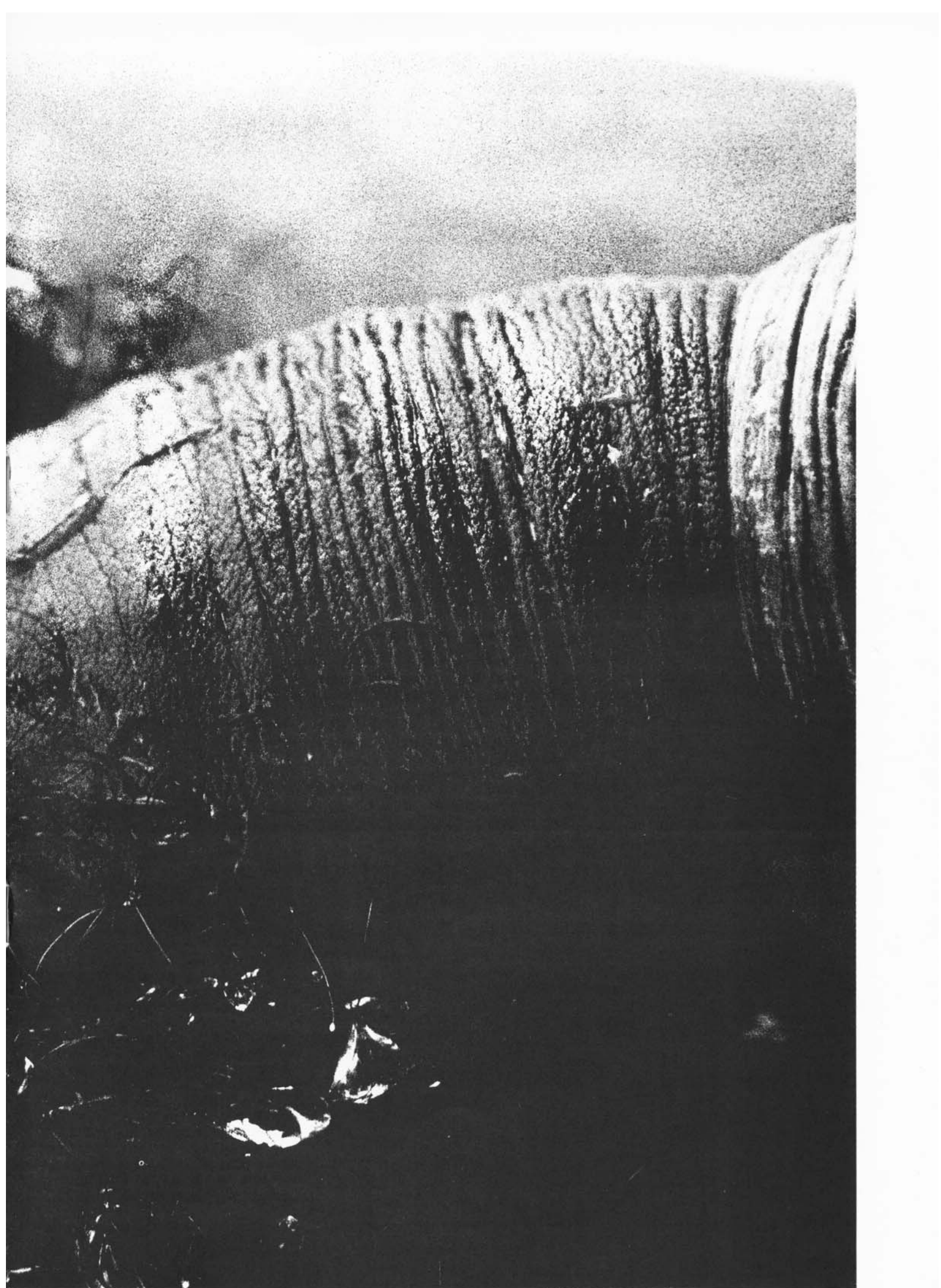
A gibraltári meleg aktivisták nyíltan levélben nyugtatták meg a közvéleményt: „Ne féljenek a változtatásoktól, a homoszexualitás legalizálása még nem jelenti azt, hogy kötelező is lesz.”

Eddig ezen a Spanyolország déli csücskében fekvő piciny, 30 ezer lakosú félszigeten a homoszexualitás életfogytiglani börtönnel volt büntethető, jóllehet – a kormányhivatalnokok állítása szerint – az elmúlt hat évben nem alkalmazták ezt a törvényt.

Gibraltárban a heteroszexuális aktushoz a hozzájárulás kora 16 év. A Stonewall Group – brit melegjogi harcos szervezet – aggodalmát fejezte ki, hogy a 18 éves hozzájárulási kor hátrányos megkülönböztetésre adhat okot.

Anyá Palmer, a Stonewall aktivistája kifejtette, hogy az új törvényjavaslat „egy lépés a jó irányba, de még mindig tartalmaz megkülönböztetést”.

HOGY MIK VANNAK!

Egy szeptemberi napon este hat óra-
kor érkeztem Nürnbergbe. (Történt
mindez 1986-ban.) Már a főpályaudvar
látványa is lenyűgözött. Patyolatista,
csillogó kövezetű, pazar kirakatú üzle-
tekkel teli óriási csarnok. Seholy egy
rossz külsejű éjszakai csavargó, háló-
zsákba burkolt hajléktalan, vagy akár-
honnan érkezett, sorsára váró
menekült. Igaz, egy szék vagy pad
sem, ahol két percre is le lehetne ülni.

A pályaudvari étterem berendezései-
vel a század elejét idézi. A nem éppen
udvarias pincérek éppoly türelmetlenek
a hiányos nyelvtudású külföldi vendé-
gekkel, mint a csatlakozásukat itt meg-
váró vendégek velük. Nem is vártam
meg egy esetleges barátságos megnyil-
vánulást részükről. Még sötétedés előtt
ízeltöt szerettem volna kapni a város-
ból.

Gyalog lehet megismerni a legjobban
egy ismeretlen környezetet. Vitt is a lá-
bam, hajtott a kíváncsiság. Az állomást
elhagyva azonnal a belvárosban, azaz
az óvárosban találtam magam. Szép,
nagyon szép, állapítottam meg lépten-
nyomon és akadt bőven látnivaló, ami
percekre marasztalt.

Hamar besötétedett, de a levegő oly
kellemesen enyhe volt, hogy éreztem,
ma éjjel nem mindennapos dolgok tör-
ténnek majd velem.

A várfal körülzárt óvárosban izgató-
an nyüzsgött az élet. Nem harsány, vi-
lágvárosi, de magával ragadó. A
zegzugos utcákat járva a várfal tövében
szűk sikátorba tévedtem. Egyik oldalon
a várfal, a másikon furcsa homályu egy-
bezsúfolódó házsor. Az ablakokból pi-
ros és lila fény áradt. A földszinti
ablakokban hiányosan öltözött nők ki-
rakati pozitúrában, szinte mozdulatlanul,
mint megannyi muskátli. A bárók előtt
kurta szoknyában, vagy anélkül, ki-
sebb-nagyobb csoportokban ácsorogva
nők cseverésztek s közben a seggük és
a mellük szabadon, kitéve az időjárás
viszontagságainak. Teremtő Isten! Ilyen

nyomor Nürnbergben?! – gondoltam én
naiv hülye, s már az utcácska közepén
jártam, amikor feltűntek a pisszegések
és az érthetetlen megszólítások s a vár-
fal beszögelléseiben meghúzódó ala-
kok félre nem érthető kézimumkája a
szerszámukkal.

Hiszen ez nem nyomornegyed – dőb-
bentem rá – én a kurvák utcájában já-
rok! Piroslámpás házról már hallottam,
de hogy egy egész utca legyen belő-
lük?! Ilyen is csak velem történhet meg
– bosszankodtam izgatottan. S mint
Jancsi és Juliska a boszorka rabságá-
ból igyekeztem feltűnés nélkül mene-
külni az „életveszélyes” terepről. Csak
élve megússzam! – gyorsítottam a lép-
teimet.

Az utca végén azonban mégis csak
megálltam egy hosszú göndörhajú nő
pisszentésére. Itt már – előttem egy
nyílt, fényes, járókelőkkel teli utcával –
visszatért a bátorságom s gondoltam,
nehogy neveltlenségnek tűnjön – nem
hagynom szótlannul ezt a bár lezseren öl-
tözött, de végülis „ruhás” nőt. Néni ké-
rem, én egy szegény turista vagyok,
nekem nincsen pénzem, mondtam lá-
nyos zavaromban magyarul s már lép-
tem is volna ki a fénybe.

– Néni ám az a kopasz magyar anyád!

Annyira meglepett a magyar nyelv
hallata, hogy körülnéztem, képzelő-
döm, vagy valóban szól valaki. Szinte
csak úgy magamtól kérdeztem:

– Ki beszél itt magyarul?

– Én, te hülye – csicseregte a göndör-
hajú, cigaretta-marta basszbaritonján.

– Hát maga, Ön, Te is magyar vagy? –
hápogtam a meglepetéstől.

– Mit gondolsz, magyar turistáktól ta-
nultam meg magyarul?

Két magyar az idegenben. Az egyik
kutatja, a másik találja a várost.

Egymás nyakába borultunk és moz-
galmi dalokat énekeltünk: Szódd a sely-
met, elvtárs! (Zárójelben jegyzem meg:
gyermekkoromban ezt úgy énekeltem,

hogy „zöödd a segged elvtárs”) meg azt
mondja: Elvtárs, a csákányt jó mélyre
vágd!

Gyors bemutatkozás helyett – mielőtt
a nő magyaros vendégszeretettel eset-
leg megkínálna a márkát érő akármijé-
vel – elhebegtem, hogy engem, ha
szabad, a férfiak ilyen utcája érdekelné,
egyébként is már negyed órája elindult
a vonatom, szóval nagyon kell sietnem.

– Tschüß! Te aranyos marha, intett
utánam a nő s én szímatot kapva ket-
tőttem meg lépteimet a fiúplatz felé,
nehogy lekéssek valami pótolhatatlan-
ról.

A főpályaudvar déli tövében szabad-
téri autóparkoló. Még a hülye is megál-
lapítja a körbe-körbe tekintgélő,
sétálgató árnyalakokról – mert hogy
lámpa egy sem –, hogy nem az autókát
őrzi. Jönnek az autósok, megállapod-
nak, aztán utasukkal tovahajtanak.
Annyit tudtam németül, hogy ja és nein.
Éppen ezért az elkövetkezendőkre vo-
natkozóan a megérzéseimre hagyat-
koztam. A város fényei éppen annyira
világították meg a teret, hogy én véletle-
nül ráléptem egy meztelen férfi seggé-
re.

– Pardon! – rebegtem és izgalmam-
ban megkapaszkodtam egy mellettem
álldogáló kőkemény péniszben.

Na, ha itt megbotlom: annyit! Csak a
numerákat számolhatom, de az biztos,
hogy ebben a sötétben nem tudom, ki-
nek köszönjem meg.

Tapogatózva a sok segg meg még
hasznosabb kínálat között – tévedtem
be a korom sötét piszoárba. Az imafal
zsúfolásig tömve. Egy idősebb úr szólí-
tott volna le a lábamról, bár lehet, hogy
az anyámat szidta, nem értettem, mit
mond, csak sejtettem, hogy nem a cip-
záramat akarja tönkretenni, inkább „do-
hányárut” keres. Dolgos kezét
félretolva sodródottam az állandóan cse-
relődő „tömeggel”.

A sarokban végre megtaláltam az
„igazit”. Olyan sötét volt, hogy ő is szim-
patikusnak talált engem. Gyors nadrág-
nyító beszéd... és, mit ne mondjak, a
lábaimat nem tudtam összerakni napo-
kig és ülni is csak állva tudtam.

Hát, a mindennapi betevő falat meg-
van az itteni magamfajtnak, az biz-
tos, ebben a piszkos kapitalizmusban,
annyit megállapítottam.

Akkor még AIDS nélkül zabálták a
szexet a frank fővárosban. Frank-ó volt!

Azonban AIDS ide, AIDS oda, a nürn-
bergi Stadtpark bokrai még mostaná-
ban is arrébb mennek a helyükről,
olyan heves élet folyik a lombjaik alatt.
A csomagposta melletti kiserdőben fé-
nyes nappal sem marad szárazon az
odalátogató és „kézzelfoghatóan” bizo-
nyosodik meg arról, mennyire érdemes
időtöltést nyújt a természet.

E.R.

Németország

- 34 éves, Bud Spencer alkatú, de bajusz, szakáll nélküli, jó kiállású, jó humorú férfi homo videózást, mozi, zenét kedvelő, idősebb, megértő barátokra vágyó, 18-20 év körüli, helyes, szolid, kedves, ragaszkodó, jó testű srácot keres igazi, komoly kapcsolathoz Salgótarján és környékéről. Nem futó kalandot keresek, hanem egy szeretni tudó fiú barátságára vágyom. Ha vonzódsz az idősebb, markáns férfiakkhoz, akkor írd. Cím: T.J. 3101 Salgótarján 1., Pf. 354.

- Igaz, már nem vagyok sem hűsz, sem harminc éves, ám mégis álmodom. Álmodtam, megálmodtam az életemet és most szeretném megélni. Rólad álmodom, te klassz, aranyos srác! Lehetsz hűsz, vagy harminc valahány éves. Téged kereslek, téged kutatlak! Hol vagy? Hol rejtőzöl? Miért nem jelentkezel? Az lehetetlen, hogy mi soha, soha ne találkozzunk! Engem nem lehet rólad lebeszélteni, nekem te kellesz. Kellesz, hogy a sors bepöcölhassa mindazt, amit eddig tőlem megtagadt. Ugye találkozunk és az életünkben egy nagyon boldog, gyönyörű fejezet veszi kezdetét? Válaszolj nekem, ha úgy érzed, hogy boldoggá tudnál tenni egy 45/170/68, szőke igényes, fiatalos srácot a Bakonyban. Jelige: Hosszú, forró nyár '93 3-7/12.

- 20/175/62, férfiasan jóképű, kamaszosan szép testű, kreol fiú vagyok. Kissé érzékeny, de intelligens és jólelkű. Hasonló fiúk levelét várom. Saját lakásom van. Jelige: Szeged és környéke 3-7/13.

- 29 éves békéscsabai fiú vagyok, 179 cm

magas, 72 kg, szőkés barna hajú, kék szemű, nem dohányzom. Vidám fiúk társaságát, barátságát kereselem. Közös nyári utazásnak is örülnék. Szimpátia esetén barátja lennék egy helyes, kedves fiúnak. Fiúk levelét várom fényképpel, vagy anélkül. Jelige: Kóktélok és álmok 3-7/14.

- Békéscsabai, 44 éves, fiatalosan jó megjelenésű férfi, kiéletlen vágyakkal keresi nagyfarkú, aktív barátját. Keres meg, ha formás vagy, őszinte és korrekt. Ezt én is biztosítom. Jelige: Mestergerenda 3-7/15.

- 33 éves, 173 cm magas, sportos testalkatú srác keres olyan magányos srácot, akinek hiányzik az életéből egy igaz, józan életű, értelmes barát. Jelige: Egyszer élünk 3-7/22.

- Tabuk nélküli kellemes együttlét, baráti és szex kapcsolathoz keresek Komárom és vonzókerületéből egy átlagos fiút 20 éves kortól. Lehet nő is. Kölcsönös diszkréció, szimpátia szükséges. Én 175 cm, kékszemű, szőkés barna, arányos, harmincas, jóképű fiú vagyok. Cím: V. J. 2901 Komárom, Pf. 103.

- 38/176/78, szeretni vágyó értelmiségi férfi vagyok. Mindazt, amit igényelek barátomtól, nyújtani is tudnám neki: gyengeség, aktivitás, tartós, de szellős kapcsolat, az együvé tartozás érzete, támogatás, közös élmények. Szeretetet és biztonságot kérek és adok. Írd, ha lehet küldj fényképet (ez nem feltétel) és találkozzunk. Jelige: Kecskemét 6 3-7/24.

- Magas, bajszos, huszoneves vidéki srác vagyok, aki „korunk pestisét” megkapta és aki az emberi értékeit, mivoltát sem veszítette el attól, hogy Pozitív lett. Keresek hasonló adottságú és beállítottságú férfias fiút, srácot testi-lelki barátság céljából, max. 35 éves korig. Jelige: Őszinte barátság - szerelem? 3-7/25.

- Hiszem és tudom, hogy létezel valahol te jóképű, bodys srác és ezért kereslek. Kereslek, mert tudatod legmélyén te is arra vágyasz, hogy szeressenek és hogy szerethess. Ugye, még hiszed, hogy a nyár hozhat valami szépet? Ugye, boldoggá tudnál tenni egy 45/170/68-as fiút? Akkor most ragadj tollat és azonnal írd, telefonszámot is közölj (ha van). Kell, hogy találkozzunk, hiszen mi egymásra várunk. Jelige: Fiúszerelem a Balaton parton 3-7/35.

- 38/175 fiú keresi intelligens, korrekt, monogám típusú férfi barátságát tartós kapcsolat céljából, 20-40 év között. Távoltság nem akadály. Minden fényképes, bemutatkozó levélre vállalszolok. Szélhámosok, alkalmi kaland keresők ne írjanak. Jelige: Szolnok megye 3-7/4.

Vegyes

- Olyan fiúk kapcsolatait keresem, akik 180 cm fölöttiek, lehet szőke, barna, vagy fekete hajú. Fontos, hogy abszolút arányos testű vagy izmos, de nem túlzásba vitt bodys külsejű legyen, lehetőleg nem bajszos és szakállas, inkább csak enyhén szőrös vagy szörtelesen, fotómodell szépségű, aki tanul vagy szeret táncolni is. A biszexualitás előny-

ben, de abszolút férfias meleg fiúk is jelentkezzenek. A lényeg, hogy karrierre vágyók írjanak, és megbízhatóak. És egy nagy kérdés: csak egész alakos akt vagy fürdőruhás levelekre válaszolok, a fotót visszaküldöm. Jelige: Csúcscsúper show 3-7/1 (10 Ft). Tisztelt Szerkesztőség!

Egy-két hónappal ezelőtt egy hirdető felvetette azt az ötletet, hogy legyen egy áru börze jellegű rész, ahol a megunt kazettákat lehet felajánlani, illetve cserélni, vagy egyéb dolgokat. Én most ez ügyben szeretnék érdeklődni. Kazetta gyűjteményemet nagyon szeretném bővíteni egy-két meleg témájú filmmel. Olyan jelleggel, mint például a Coming out, Kakukktójas, Otthonom Idaho, stb. Eddig csak egy ilyen filmet sikerült rögzítenem, amit a tévében adtak Felelős nagykorúság címmel.

Nagyon örülnék, ha hozzá tudnék jutni ilyen filmekhez. Remélem lesz olyan társam, aki rendelkezik ezekkel és hajlandó megosztani velem, illetve jelentkezne, hogy megbeszéljük, hogyan juthatna el hozzám a film. Cím: 7601 Pécs, Pf. 357/48.

- Európai körutazásra 20 év körüli fiút keresek, lehetőleg gyakorlott gépkocsivezetőt, aki segítségemre lenne lakóbusz vezetésében. Széles érdeklődési körű, természetet szerető fiú levelét várom. Jelige: Kizárólag a megbízhatóság számít 3-7/2 (10 Ft).

- Vegetáriánus, magyaráz beszélő angol férfiú szállást keres hasonlóval szeptemberre. Énekelek kórusokban, játszom klarinéton, zongorán. Kissé tudós típus vagyok, de nekem is fon-

tos a mozgás, kerékpározom, kocogok, úszom, súlyoztam. Ezekhez is társ kelle-ne - a szervezett gya-logtúrákon részt szoktam venni, ha rá-érek. Még két évig ma-radnék itt, s már fontos lenne a magány kerülése. Jelige: Többben egy villában majd? 3-7/18 (45 Ft).

- Közép Tisza vidé-kén élő, 38/170, átlag-os srác túrázáshoz, kirándulásokhoz, hét végék kellemes eltöl-téséhez keres intel-ligens, diszkrét barátot 40 éves korig. Főleg vasútnál dolgo-zó srácok levelét várom (mivel a menetjegyek már drá-gák). Minden levélre válaszolok. Jelige: Hétvégi kirándulások 3-7/29 (17 Ft).

- Sziasztok magá-nyos, 28-28 éve srá-cok! Ismerkedési estet szervezünk. Vá-runk szeretettel ki-mondottan megbízható, helyes srácokat. Hívd a barátodat is. Vá-laszboríték ellenében tájékoztatunk az idő-pontokról és egyéb rész-letekről. Ne hagyj ki életed nagy lehetősé-gét! Nem szex-buli! Jelige: A nagy talál-kozás 3-7/33 (10 Ft).

- Érettségizett, vagy technikai szak-munkásképzőt végzett, műszaki érdeklődésű fiatalember levelét várom: kölcsönös szimpátia esetén - hosszabb ismeretség

után - változatos, ma-gyarországi és ese-tenként külföldi munkalehetőséget biz-tosítók. Jelige: Kel-lemezt a hasznossal 3-7/3 (10 Ft).

- Kedves András, aki egy áprilisi hirdeté-semre jelentkezted! Olyan címet adtál meg (1461 Bp., Pf. 1167), amelyről a posta, mint kézbesíthetetlen-tel visszaküldte a vála-szomat. Kérlek írd megint és létező, pon-tos címmel! Magadról, emlékeztetőnek: 24 éves vagy, barna hajú, zöld szemű, stb., sze-reted a sportot, ter-mészetet, kellemes zenét, művészetet és különösen az állato-kat. Címem: 1751 Buda-pest, Pf. 112.

Külföld

- Marek 30 éves és a gdanski tengerészeti múzeumban dolgozik, barátja, Peter (31) pedig a helyi rádió zenei műsorainál. Lengyelül, angolul vagy németül levelez-nének magyar melegek-vel. Minden levélre válaszolnak. Cím: Ma-rek Wysoczynski, ul. Krzywoustego 22/14, Gdansk 80-360, Len-gyelország

- Cowboy, lóra fel! Ausztrál pár "örökbe fogadna" magyar meleg fiút. John és Stephen marhatenyésztő- és szabadidőfarmot üze-meltet Ausztrália egy természeti szépségek-ben bővelkedő pont-ján. Olyan fiata

keresnek, aki hajlan-dó lenne új otthont és hazát találni Auszt-ráliában, akit felké-szíthetnének a farm vezetésében való részvételre és akire egy napon átruházhat-nák az idegenforgalm-ban is hasznosított birtokukat. Egyetlen feltételük, hogy 17 és 23 év közötti és kar-csú testalkatú le-gyél. Az "örökbefogadók" mind-ketten 35 évesek, John 5"10 láb magas, sötét bőrű, barna szemű és hajú, 65 kg, 18 cm. Stephen 6 láb (180 cm) magas, barna hajú, kék szemű, 75 kg, 23 cm. Cím: "High Tweeters", Nullo MTN. Rylstone 2849, N.S.W. Ausztrá-lia

- Idegenvezetőnek tanuló, Párizs elővá-rosában élő 21 éves francia diák levelez-ne fiatal magyar mele-gekkel, 18 és 25 év között, franciául, angolul vagy németül. Patrick 1,82 m magas, 68 kg, barna hajú, mogyorószínű szemű, nem nagyon szőrös és nem nagyon izmos. Cí-me: Patrick Dequei-roz, 169 Avenue Charles de Gaulle, 92200 Neuilly, Fran-ciaország

- Egy 35 éves québeci fiatalember, a kana-dai "meleg úszó válo-gatott" tagja levelezőtársakat ke-res Magyarországon. Egyéb adatai: 1,75 m magas, 70 kg, hobbi-ja az utazás. Franciául vagy angolul levelez-ne. Marc Devedeux, 4457 St.-André, Mont-real, H2J 2Z5, Kanada

- 49/183/75, Német-országban élő "aggas-tyán" keres magyar levelezőtársakat. Szívesen látja vendé-gül hosszabb-rövidebb időre korhatár nélkül azokat a fiúkat, fér-fiakat, akik kedvelik a passzív, schlank testalkatú, kopaszodó középkorúakat, van hu-

morérzékük és nem ha-ragszanak egy kis nya-lakodásért. Fényképes leveleknek örülnék. Jelige: Még a nyáron 3-7/9 (45 Ft).

- Good looking 40 ye-ars old Italian gay man seeks Hungarian boyfriend with age max. 25 years. Write in Italian, English, Spanish or French to Antonio Soraci, Via Tripoli 71/6, 10137 Torino, Italy.

- Szia! Vagyok egy 39 éves leszbikus nő és szeretnék valaki leszbikusnak írni. Svédországban születtem, itt lakom is, szüleim magyarok, azért nem tudok írni olyan jól, értek job-ban. Gondoltam leuta-zom Magyarországba most nyáron. Jó volna, ha egy kicsit tudnék megismerni valakit, és kíváncsi vagyok, hogy van nálatok élni így. Írok többet ró-lam, ha te írsz nekem. Cím: Lisa Rosater, Swedenborgsgatan 25, 118 27 Stockholm, Svédország.

- Aki két erdélyi srác, augusztusra tervezett, 7-10 napos budapesti kirándulás-hoz, jutányos áron szállást tudna bizto-sítani, kérem, írjon. Cím: Of.p.l., c.p.180, Cluj 3400, Románia.

- Szerény külsejű, 44/170/60, inkább lel-ki, mint testi érté-kekre igényes, fiatalos brassói fiú szeretne hasonló beál-líttottságú (humán ér-deklődésű) melegekkel levelezni. Szerény otthonom nyitva áll barmkor egy, két, esetleg három szemé-ly, pár napos kulturált elszállásolására. HIV-pozitív, AIDS-szesek is írjanak! Minden levélre szere-ttel válaszolok. Jelige: Brassó 3-7/34 (17 Ft).

TINI STUDIO AJÁNLATAIBÓL

FIÚK 1. 60 perces magyar amatőr homo film. Ára: 1490 Ft.

BUDAPESTI SRÁCOK

80 perces magyar amatőr homo film. Ára: 1790 Ft.

NAGY FOGÁS 60 perces magyar amatőr homo film. Ára: 1790 Ft.

FAROKRANDEVU (maszturbashow) 17 srác önkielégítése.

60 perces amatőr film. Ára: 1790 Ft.

KIRÁLYLÁNY A FELESÉGEM:

- SZOPÓKA - 60 perces magyar BISZEX film.

TINIK I. Első magyar biszex hangkazetta. 60 perces. Ára: 350 Ft.

ATINI STUDIO produkcói megvásárolhatók a következő helyeken:

Intim Lapúzet; Budapest, VII., Dob u. 1.

Vénusz Intim Szexshop; Budapest, VIII., Rákóczi út 69.

Erősz Szexshop; Nyugati Pályaudvar.

Csomagküldő Szolgálat; 1367 Budapest, Pf. 26. (Utánvételes, diszkrét csomagolásban, postadíj felszámításával.)

ATINI STUDIO FIÚK FÉNYKÉPES JELENTKEZÉSÉT VÁRJAFILM-FORGATÁSHOZ. Jelentkezés a stúdió címén: 1243 Budapest, Pf. 700.

ANGEL BAR

Budapest, VIII., Rákóczi út 51.
 (Tungsram udvar)
 Tel.: 113-1273

A söröző

minden nap este 8 órától hajnalig tart nyitva.

Diszkó:

csütörtökön, pénteken, szombaton és vasárnap este 10 órától hajnalig.

Műsor:

csütörtökön és vasárnap éjfélkor.

Die Bierstube

hat minden Tag von 20 Uhr bis früh geöffnet.

Die Disco:

Donnerstag, Freitag, Samstag und Sonntag von 22 bis früh geöffnet.

Shows:

Donnerstag und Samstag um Mitternacht.

The pub

is open every day from 8 p.m. till dawn.

Disco:

Thursday, Friday, Saturday and Sunday from 10 p.m. till dawn.

Shows:

Thursday and Sunday at midnight.

Aztán van egy, azaz öt zárható ajtajú, két-három személyes fülkéske, ahol fél óra

rágó). A diszkó felé vezető úton néhány játék automata is kínálja magát (ha jobb nem jut). És végül a diszkó... Amikor beléptem, rögtön a tépett ruhájú kőműveseket kezdtem keresni. Egy-másra dobált téglarakások, lefelé fordított vödörök (amin azért kényelmes ülés esik, mert ki vannak párnázva), fémhordók, malteros talicskák vakolókanalak. És tágas hely, nagy színpad (itt mutatják be széles repertoárjukat minden csütörtök éjszaka a Csodálatos Mandarinok, vasárnaponként pedig a Ház művészegyüttese), színes fények, kellemes friss levegő. Ilyen még nem volt. Itt legalább is nem.

Most már egyre biztosabb vagyok benne, hogy az angyalok halhatatlanok. Ez a budapesti meleg angyalka is harmadszor kel életre. Persze rá sem lehetne ismerni, ha nem az ismert barátságos arcok várnának a pultok mögött és a bejáratnál. Az előzőeknél is jobb helyen, a Blaha tőzszomszédságában (Rákóczi út 51), a Tungsram udvar mélyén várja a vendégeket. Ha belépsz, rögtön megragad a bár-söröző-diszkó-étterem utánozhatatlan hangulata. Színek, fények, ötletek kavalkádja, zegek-zugok.

A söröző-étteremben egész éjszaka kapható meleg étel (ilyenek például, mint a zöldséggel töltött rétes sajttönttel, száért). A bár tágas és elegáns. Nem kell sokat forgolódni, mert számtalan tükör veri vissza a fiúkat, mindenféle oldalukról.

150 forintért kívánság szerinti videofilmet nézhetnek a magányra, (szex)kultúrára, vagy egymásra szomjazók, és ha éppen szükség lenne rá, számolatlanul áll rendelkezésre az a bizonyos nélkülözhetetlen gumi (nem

Kiállítás kólvával

Egy klubról szeretnék tudósítani, ami még nincs is meg. Illetve megvan, hiszen már hetek óta működik.

Kissé alternatív hangulatú a Józsefvárosi Klub a Somogyi Béla utcában. Széles folyosóról nyílik a nagyterem, ahol akár színházi előadásokat is lehet rendezni. A falhoz támasztva összecuszkható székek, néhány asztal a szoba közepén. A folyosó végén büfé, bárszékek és egy firkálófal, ahol többnyire ugyanattól a kéztől származó vallásos idézetek virítanak.

Amikor megérkezem csütörtök délután hat óra körül, egy izzadó homlokú fiú festményeket cipel be a terembe. Kisebb-nagyobb tájképek, csendéletek, napfelkelték és napnyugták. Kiállítással egybekötött árusítás, csak csütörtök délután hattól tízig. Záróra után visszahurcolják a képeket egy raktárba, hogy a következő hétig ott pihenjenek, miközben nyelv- és lakberendezési tanfolyamok, gyermekfoglalkozások, bábszínház, folklór és sorsfordító klubok veszik birtokba a helyiséget.

A csütörtök esti Freddie Mercury Klubnak mégsem elsősorban a képaució a célja, bár a homályosan fogalmazott szórólapon ez olvasható: „Freddie Mercury Club Gallery. Az első kelet-eu-

rópai férfi-női club gallery, amely zenei, képzőművészeti, irodalmi programok, előadások szervezésével foglalkozik”. Említés történik még illatos teákról és finom Douwe Egberts kávékról, kiállításokról, szobrokról és festményekről.

A klub háttérben egy homo-hetero társ és munkaközvetítő iroda áll, amely eredetileg meleg ügyfeleinek kívánt társkeresőt, ismerkedőt, kulturális klubot létrehozni. Néhány hetes tapasztalat után úgy döntött a klub vezetője, hogy megnyitja estjeit a meleg közönség előtt is, ezért az ismertetőben már azt írják, hogy „minden kedves vendégünket szeretettel várunk”. És hogy ez valóban így van, hogy tényleg szeretettel várják az érdeklődőket, azt tapasztalhattam. Az asztalon frissen sült sajtos és édes sütemények és egy üveg kóla. A klub vezetője feltűnően fiatal. Mindenkitől megkérdezi, hogy mit vár ettől a helytől, milyen ötletei vannak. Igényli az együttműködést.

Lassan-lassan összeverődik egy tizenégy-tizenöt fős társaság. Köztük többen visszatérő vendégek, de vannak újak is. Ez a létszám nagyjából átlagosnak tekinthető, bár előfordult már, hogy harmincan voltak. Minden alkalommal más ötlettel hozakodik elő a szervező. A múlt

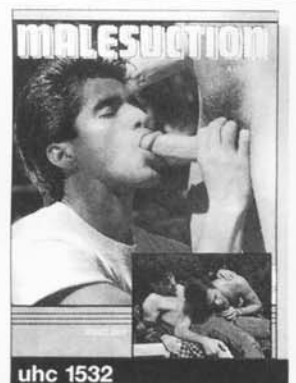
héten verseket olvastak fel a résztvevők. Egy gátlásos fiú elmondta, hogy mire a vers végére ért, elmúlt a szorongása is és sokkal oldottabban tudott szóbaállni az idegenekkel. Most görög népzene szól, majd egy szegedi költő, Ugró Béla verseit hallgatja a közönség, miközben a hozzá készült video clipet nézik. A kevésbé vájtfülűek közben kivonulnak a büfébe.

Még kissé sete-suta az ügy. Döcögve indul, kevesen tudnak róla. De akik egyszer megfordulnak ott, azok érzik, hogy hallatlan lehetőségeket rejt magában. A közönségtől függ elsősorban, hogy mennyire lesz életképes és vonzó. Hogy ez is egy elvetélt, jóindulatú próbálkozás marad-e, vagy betölti az oly sokunk által hiányolt, valóban hiányzó űrt, ami valahol a meleg diszkó és a magányos otthon-kuporgás között tátong. Én azt javaslom mindenkinek, aki igényli a társaságot, a jó kis beszélgetéseket, a meleg és nem meleg vonatkozású, közös zenei, irodalmi, képzőművészeti élményeket, az önmagunk által önmagunknak rendezett amatőr kiállításokat, élménybeszámolókat, jöjjen el a Somogyi Béla utca 13-ba csütörtök délutánonként hattól tízig.

Láner László

BT. Csomagküldő Szolgálatának ajánlatai:
Megrendelhető: 1399 Budapest, Pf. 701/1027

Connection

Spartacus
Gay Guide
93/94
1700 Ft

Rendelésnél kérjük feltüntetni a fotómagazinok betű- és számkódjait, illetve a darabszámot. Fizetés utánvétellel: a magazinok ára plusz a postai díj. A magazinokat a megrendeléstől számított két héten belül postázzuk, diszkrét csomagolásban.

A színes amerikai fotómagazinok közül ez alkalommal a fentieket mutatjuk be.

Áruk: [uhc 1503-1532] 500Ft/db. [uhb 1722] 500Ft, Transzvesztita magazinok [tvb 1909-1911] 650Ft/db. [Spartacus Gay Guide 93/94] 1700Ft

ALCATRAZ

NIGHT CLUB

Budapest, IX., Ipar utca 1.

(A Boráros térenél, a Soroksári út és az Ipar uca sarkán.)

Tel.: 113-5080 vagy 114-1084

**A megújult CASINO ARIZONA
új helyen, új név alatt,
továbbra is szeretettel várja
minden kedves vendégét.**

Diszkó: minden nap,
műsor: csütörtökön és vasárnap.
Nyitvatartás: 22 órától hajnali 6-ig.

EXTRA GUMI CSOKOLÁDÉ FALLOSZOK

Manix King Size névvel, extra méretű gumióvszert hozott forgalomba egy franciaországi gyártó. A gumi a „szexzoknik” piacán eddig tátongó úrt hivatott kitölteni, ugyanis – amint Jean-Claude Degan, a gumi papája elmondta – a használók 15 százaléka nagyobb méretet szeretne felhúzni.

Degan úr már jó hírnévnek örvend a gumióvszergyártók között, hiszen ő alkotta meg a népszerű Manix gumit, ami a világon a legjobb, legfinomabb: vastagsága alig 0,02 milliméter. Sajnos hossza szabványos: 17 centiméter, kerülete pedig csak 5,2 centiméter.

Az új modell azonban 1,5 centiméterrel hosszabb és 4 milliméterrel szélesebb a standard Manixhoz képest.

– Biztos, hogy az új termék a fogyasztók legalább 15 százalékát érdekli – nyilatkozta a tervező. Nagy valószínűséggel érdeklődésre számíthat a szabványgumik vásárlóinak 50 százalékánál is, hiszen gyakran panaszkodnak, hogy szorít.

Degan úr a gumióvszerek szakértője, immár 35 éve. Reményét fejezte ki, hogy sok férfi vásárolja majd a Manix King Size gumikat, hiszen alig várják, hogy kicsi műszerfalára – férfiaságuk jeleként – kirakják a nagyméretű óvszert tartalmazó kicsiny dobozát.

A francia Művészetek és Különcségek Egyesülete május 13-19-e között sajátos „humánus és humanitárius” célú kiállítást szervezett.

Csokoládéból készült és „életfának” elnevezett finomságokat sorakoztatott fel a kiállítópolcokon: fallosz formájú tárgyakat, amiben óvszert rejtettek el – persze az AIDS elleni harc javára.

A szervezők – akiket az AIDES nevű, a HIV-fertőzötteket és családtagjaikat segítő egyesület támogat – a csokoládét az ismert „depresszióellenes, vidító” hatása miatt választották.

A műtűr-műtárgyakat a híres Barry cukrász készítette, Patrick Dacla-Seailles szobrászművész egyik alkotása alapján.

A Művészetek és Különcségek Egyesületének elnöke elmondta, hogy a felvonultatott „szexszimbólumok azt az évszázados, sudáran a magasba törekvő és elevenen lüktető életfát jelentik az óvszer nélküli szeretkezés mai veszélyével szemben”.

A kiállítás látogatói sorsoláson vehettek részt. A szerencés nyertes kis példányszámban a Susse Frères öntőjében bronzból készült, a kiállítás témáját képviselő műalkotást kaphatott kézhez.

Mindenkit érhet Tánc-eset!

„Mindenkit érhet balettest!” – ezt mondogatták operai táncos barátaim annak idején, egyik neves kollégánkjuk (nem akarom megnevezni, hogy Lakatos Gabrielláról van szó...) balul sikerült balettestje után.

Örömmel jelentem, hogy a Budapesti Kamaraszínház kebelén belül működő Közép-Európai Táncszínház nagyszerű előadógárdája és két fiatal koreográfus (Juronic Tamás és Sebestyén Csaba) jóvoltából sikeres balettestet láthattunk a Várszínházban, június 3-án és 4-én. Nekünk inkább Sebestyén Csaba és a történetet író Frenkó Zsolt közös gyermeke, a *Don Juan szerelemhalála* tetszett. A *Tánc-esetek* gyűjtőcímmel bemutatott műsor az új évadban is látható lesz, ezért jónak látjuk bővebben ismertetni.

Mint ahogy az életben, úgy a művészetben sem lehet megkerülni a meleg témát. Aki egy kicsit is „ad magára” a művészvilágban, előbb-utóbb találkozik ezzel a helyzettel, s akkor elkészíti a maga meleg történetét, megrajzolja a maga meleg figuráját. Frenkó Zsolt és Sebestyén Csaba közös álmában (melyet nagyszerűen foglalt jól működő színpadi formába a tapasztalt Gombár Judit) elindult a nőhódításairól híres Don Juan (a rendkívül megnyerő külsejű Tokai Tibor) az őt szinte (?) a szerelemig imádó barátjával (a szűziesen ifjú Vati Tamás), hogy beszeresse az aznapi áldozatát. Több „nőeset” (Donna Elvira – Fodor Katalin, Százszorszép – Dallos Gyöngyi) után eljutnak a pókszerű Bestiához (a szuggesztív Auksz Éva), aki végül nem áldozat lesz, hanem belőlük csinál áldozatot, megsebezve mindkét vándort.

Ismerős fordulat. Melyikünk nem esett még át olyan szerelmi kapcsolaton, amelynek végén iszonyú, életre szóló árat kellett fizetnünk azért a csöppnyi boldogsáért? Az ilyen csalódásokat ki alkohollal, ki kábítószerral, ki depresszióval éli meg. Ebben a furcsa lázálomban vánszorong Don Juan, amikor a sötétségben emberi testet érint. Valaki megsimogatja, valakihez odabújhat, s ez már megoldás. Még ha csupán egyetlen éjszakára szóló

megoldás is. Kábán és vakon adja át magát a minden eddiginél tökéletesebb harmóniának, s csak „reggel” derül ki, hogy aki őt ebből a sanyarú helyzetből kivezette, történetesen egy fiú (Szobor, az ismeretlen szépség – a rendkívül dekoratív Rogács Péter).

Nos, ezt a helyzetet is ki-ki másként éli meg. Ismerjük azt a „hetero” (a rossznyelvek szerint látens hetero) típust, aki a buli másnapján, beavatásának éjszakájából „fájó” fejjel ébredve kinyilatkoztatja mihez tartás végett, hogy ő bizony annyit

Pók asszony pesti csókja

Örömmel adjuk hírül, hogy az előző számunkban beharangozott új musicalsiker, a Kabaré szerzőpárosaként megszületett Kander és Ebb újabb leleményét, *A pókasszony csókját* talán nemsokára idehaza is láthatjuk

Május végén a Fővárosi Operett Színházban tartott sajtótájékoztatón az új igaz-

PESTI MELEG MŰSOR

ivott az éjjel, hogy azt sem tudja, mi történt vele...

Don Juan szerelemhalála nem ilyen. Pusztulása előtt még ráébred, ki szerette őt igazán, önzetlenül, ki az, akinek rajongását észre sem vette: Leppo, a barátja jelenik meg újra, s felveszi a távozó Szobor (ha úgy tetszik: Halál) jellemző pózát. Imádat a síron túl is...

Mindez olyan ízlésesen, olyan tehetségesen adatik elő a Várszínház színpadán, hogy a legkényesebb ízlésű és legmerevebb beállítottságú heteroszexuális néző sem találhat kivetnivalót az eléggé merész férfiduetteken. Az előadók rendkívüli kvalitása, káprázatos fizikumja a másik biztosítéka annak, hogy jól választ, aki ősszel felkeresi a Várszínházat – a *Tánc-esetek* valamelyikén.

K.J.

gató, Szinetár Miklós többek között elmondta, hogy terveik között szerepel a *A pókasszony csókjának* bemutatása.

Az igazgató nem okosodik rosszul, amikor az Örült nők ketrecéhez hasonló anyagi sikert remél egy újabb meleg musical bemutatásától.

K.J.

Cattani is bemelegszik

Most kaptuk a hírt, hogy őt is utolérte egy meleg szerep.

Új filmjében egy homokos tanárt alakít, aki beleszeret egyik tanítványába, s a kamerák előtt még meg is kell csókolnia

A borzas kamaszt nézve határozottan irigyeljük

Senki sem kerülheti el sorsát. A sokrészes olasz filmsorozat, *A polip* főszereplője, a Cattani felügyelőt alakító Michel Placido láttán tévénézők millióinak dobant meg a szíve.

a sztárt, és szívesen meghoznánk helyette ezt az „áldozatot”. Reméljük, mint minden nyugati „ártalom”, előbb-utóbb ez a film is eljut a magyar mozikba.

Fiúkkal hegyen-völgyön át

Zempléni vártúrák, avagy útlevelél nélkül Szlovákiában

A hagyományokkal rendelkező Vándor-Mások május közepére egy igazán hosszú, 5 napos, összesen 70 km-es túrát tartott Zemplénben.

Első nap: Utazás, avagy Te is a fiúkat kedveled?

Ki autóval, ki vonattal érkezett azon a forró szerdai napon Sátoraljaújhelyre. A vonattal utazók egy spontán coming out részesei lehettek. Ugyanis a nagy sebességgel robogó vonat hirtelen megállt. Társunk a jó hangulatban ezt nem vette észre és a már nem létező zajt megpróbálta túlkibálni: „Tehetek róla, hogy én is a fiúkat kedvelem?!” A levegő egy pillanatra besűrűsödött.

A Füzéradványi Arborétumban tett séta után elfogyasztottuk a vadpörköltből és palacsintából álló ebédünket a Nagytanya fogadóban.

Innen egy rövid autóbuszos utazás következett Pálházára, ahonnan kisvasúttal jutottunk szálláshelyünkre, a rostállói kulcsosházba. A völgyön végighaladó kisvasút megdobogtatta a mit sem sejtő női szíveket. Kendőiket lobogtatták a különleges különítmény után.

Szállásfoglalás, avagy „a lányok mikor érkeznek?”

Sűrű erdő közepén egy fiatal tanárnő, a gondnok szerepében, családjával várta a csoportot. A gondnok az oldott hangulatban megkérdezte: „és a lányok mikor érkeznek?”, aztán újabb kérdés következett: „milyen társaság ez?” A kissé kétértelmű válasz, és néhány furcsa mozdulat elzése után végre magunkra hagytak. Felszabadultunk! Este gyors bemutatkozás következett és a többség elvonnult pihenni.

Második nap, avagy átszállunk még?

Az indulás hajnali 7-kor. Gondolhatjátok, hogy mikor keltünk... Hol-lóházára ugrottunk át autóbusszal, ahol a porcelángyárat és múzeumot

néztük meg. Innen egy bérelt UAZ-zal irány Lászlótanya. A szardíniás doboz ehhez képest üres táncparkett.

Lászlótanya - első botrány.

Miután a konzerves dobozt felnyitották, megpróbáltunk kimászni belőle. A kiszáradt vándor mit tesz ilyenkor? - Elmegy a büfébe. És a túravezető, aki percre kiszámolt mindent?

- Földhöz csapja drága térképét és alaposan megtapossa.

A Nagy-Milicre (896 m)

nyelvünket lógatva kapaszkodtunk fel. Gyakori határsértéssel (a kék út vonala ugyanis hol magyar, hol szlovák területen vezet) megmásztuk a csúcsot, ahol csak a fulladásos halál választott el minket attól, hogy élé-

keljük a „hol vannak a katonák?” strófát. Hiába volt minden határátlépés.

Meglátogattuk a füzéri várat, majd buszra szállás, néhány megállónyi út után ugrálás le, futás a másikhoz, ugrás fel. Néhány megállónyi út, de hogy ne ismétljem magam, ugrás... A harmadik „le” bejelentése után kórusban kérdeztük: „átszálluunk mégéig?” És itt mintha vége szakadt volna a túravezetőnek. De vannak elpusztíthatatlanok. Új életre kelt, vezetett tovább a túrát. Bózsvánál kettévált a csapat. Akik a rövidebb utat választották, bográcsgulyással és többféle ízesítésű pizzával várták a később érkezőket.

Harmadik nap, avagy a statisztikák nem ismernek lehetetlent.

Pénteken, ha lehet, még korábbi ébresztő. Ki korán kel, erdészt lel. De minek? Feltette ugyanis rögtön a gyanakvó kérdést: „mit tettetek szerdán? Két hektár erdő égett le!” Reményte-

len magyarázkodás - nem tőlünk kapott lángra...

Penge-kő érintésével közeledtünk Tokár-tetőhöz. Az ott lévő kilátótorony megmászása egyenlő volt egy légtornász védőháló nélküli mutatványával. Korhadtt lépcsőfok, hiányzó korlát, 20 cm-es kilengés ... Nem csoda, hogy az állóképekből is mozgóképek lettek. De az a szépség, az a varázs, ami itt nyílt meg a társaság előtt, az kárpótolt mindenért. A következő célpont Regéc vára volt, ahol Rákóczi Ferenc kedvenc szikláján költöttük el az ebédet.

Újhuta után - második botrány.

Itt már mindenki pihenést követelt, amibe a túravezető könnyedén bele is egyezett, mert valami különleges tevékenység foglalta le. Egyik kezében egy csipesz, a másikban pedig a ... (jaj, le nem írom) és megpróbálta kiszéni belőle a jó helyet talált kullancsot. Gyakorlati tapasztalatait minden este kamatoztatta a zuhanyzóban. Az önként jelentkezők ott tülekedtek, hogy finom tapintású keze alá kerüljenek. (Még szerencse, hogy kígyómarás nem volt. Azt ugyanis ki kell szívni.) Eddigi hírek nem is számoltak be róla, hogy valakinek begyulladt volna.

Negyedik nap, avagy az izmos matrözlegény.

Szombat reggel már teljes volt a létszám. Az előző este megjöttek azok is, akik csak a hétfőre csatlakoztak hozzánk.

Ismét egy kora reggeli különjárat vitte le a bandát Pálházára, ahonnan busszal Telkibányára utaztunk.

Nyolc kemény legény(?), akik a hosszú túrára indultak, kolostorba vonultak, majd innen Amade várához zárandokoltak. A rövid túrázók éppen visszatértek, amikor dörgések és villámlások közepette leszakadt az ég. Ebben az időben a többiek egy tisztáson áthaladva erdőszélezt pillantottak meg, amit futva értek el, menekülve az égi áldás elől. Jutal-

mul izmos dunai matröz fogadta őket barátaival. Miközben ebédjük főzték, addig a mieink nyála csorgott. No nem a gulyásra. Mire hazaértek, addigra kész vacsora és lobogó tűz várta őket. Vacsora után következett, játék hangulatát előkészítendő, hirdetések jelentek meg a ház falán. Ilyenek:

Figyelem! Házi teknősbékámat elcserélném kiskatona mellé szóló mozijegyre. Szakállas jeligére.

Válasz: Tartsd meg a békádat, kapsz tőlem egy jegyet! Katona Tamás.

És elkezdődött a játék. Volt táncverseny, AIDS-felvilágosítás, összegabalyított embercsoport kibogozása, lábszépségszűrés... sokáig folyt a spontán játék.

Ötödik nap, avagy boszorkányszombat vasárnap.

Takarítás - seprűre fel.

Ebéd - fehérjedús táplálkozás (tojásrántotta), valamint pusztítsd a maradékot.

Ritka nagy rendet hagytunk magunk után, amit az ismét megjelenő gondnok és családja is elismert. Búcsúztunk Zempléntől és egymástól, bízva abban, hogy hamarosan újra találkozunk, mert jó érzés egy vidám baráti társasághoz tartozni, jó, ha azonos „gondolkodású” emberek összejönnek.

-pe -ti

J unius elején, egy tikkasztó hétköznapon utaztam a barátommal Vácra. A vonat indulása előtt jónéhány perccel kiértünk a Nyugatiba, bár sietségre semmi okunk nem volt, mert a szobi vonaton alig lézengett néhány utas. Kiválasztottunk egy szinte üres vagonot és befészkeljük magunkat az ablak mellé, egymással szemközt. Én elővettem a frissen vásárolt MÁSOK-at és belemerültem az olvasásába.

Hirtelen kizökkenett barátom finom jelzése. Egy 20-22 év körüli, jóképű, magas, karcsú fiú szállt fel az indulás előtti pillanatban és leült a velünk átellenben lévő ab-

szomszéd fiú úgyszemoly és különben is... De figyelt. Diszkrét mocorgással, nyakcsavarással megpróbálta azonosítani a kezében tartott újságot.

Vonatkalandó

lak mellé. Nem nézett rá, mi is csak óvatos odapillantgatásokkal csodáltuk világoskék szemét és csigákba gondörögő szőke haját. Aztán tovább olvastam a MÁSOK-at. Gondoltam, a

Egy időre teljesen lekötött a társkereső hirdetések érdekfeszítő világa (érdekes, hogy mennyi szép, izmos, okos, gazdag, kiegyensúlyozott, fiatal keres párt magának), amikor újból érez-

tem barátom lábának figyelmeztető pöccintését. Utastársunk épp ekkor bányászott elő a tarisznyájából egy ismerősnek tűnő fekete-fehér újságot. A MÁSOK legfrissebb számát.

Az elkövetkező félórában nyugodtan olvasgattunk, mintha csak otthon lettünk volna. Amikor jött a kalauz kérni a jegyeket, mi csak lustán magunk mellé eresztettük a magazint. Nem kellett félni, nem voltunk egyedül.

S.T.

Vidám vikend

A februári szárligeti sikeres „Hosszú hétvége” szervezője újabb programajánlattal áll elő:

1993. október 15-17 között a Bakonyba Vinyére invitálja az érdeklődőket.

A helyszínen néhányan terepszemlét tartottak, ahol a benyomások alapján az a vélemény alakult ki, hogy a kiválasztott házak a legkényesebb ízlésnek is megfelelnek.

Egymás mellett lévő telken két üdülőt választottak ki, számítva a nagy érdeklődésre. A házak központi fűtésesek, konyhával, fürdőszobával, vécével ellátottak. A hétvége résztvevői kilépve a házból máris az erdőben találhatják magukat. Igazán ideális hely egy „Vidám vikend” eltöltéséhez.

Vinye a Cuha patak völgyében található, a közelében lévő (2 km) nagyobb, ismertebb település Bakonyszentlászló.

Megközelíthető közúton az M 1-es és az M 7-es felől is, illetve vonattal Győr és Veszprém irányából.

A Vidám vikend tervezett programja:

Az érkezés napján hangulatteremtő öszeszoktatás. A második napon könnyű (szint nélküli) kirándulás – séta a Cuha patak völgyében. Vacsora után vidám játékos estre készülhetnek a résztvevők.

A könnyű szórakozást, kikapcsolódást ígérő program részvételi díja: 1300 forint.

Amennyiben az érdeklődésedet sikerült felkelteni és jelentkezni, akkor írd a MÁSOK címére (1461 Budapest Pf. 388) Vidám vikend jeligére, legkésőbb szeptember 10-ig. (Amennyiben igényled a húsnélküli étkezést, azt is jelezd jelentkezéskor.) Ezt követően részletesebb tájékoztatást kapsz a programról a megközelítési lehetőségekről, s a részvételi díj befizetési határidejéről.

Szeretettel várja a régi és az új MÁSOK jelentkezését:

Kálmán

FIÚK? LÁNYOK? MÁSOK!

Az ajtót nyáron is
KINYITJUK.

Tervezünk laza csevegést, mellékelünk hozzá teát,
zsíroskenyeret.

Számítunk rád, ötleteidre, szerény támogatásodra.

Várunk minden PÁROS HÉTEN

HÉTFŐN

HÉTTŐL.

„DECENTRUM” XIII., Forgách utca 18.

Gazsi

FIGYELEM! A fentiek keretében július 26-án

„PIKNIK” megbeszélés.

Kérünk minden segíteni tudó csoportot és egyént,
látogasson el hozzánk e napon.

Nyári tábor Brémában

Kéthetes kempingezésre várják a hűvösebb tengereket is kedvelő melegeket augusztus elején egy Bréma és Bremerhaven között fekvő kis helységbe.

A résztvevők (csupa férfiak) fesztelen légkörben ismerkedhetnek egymással, gyalog- és kerékpártúrákat tehetnek, úszhatnak, táborüzet gyűjthetnek.

A természet szépségeinek felfedezésén túl azonban várják őket különféle kulturá-

lis és társasági programok, mint színház, videózás, fotózás, masszázs.

Éjszakázás sátrakban (kempingfelszerelés szükséges), főzés közösen kőépületben, ahol mosdó és vécé is rendelkezésre áll.

A 14. "Schwule Sommercamp" pontos ideje: július 31-augusztus 14. Jelentkezni: Herbert Becker, Palmstr. 4. D-8000 München 5. Németország

Vándor-Mások

Július 18., vasárnap

Találkozás: 8 óra 10-ig Budapest Nyugati pályaudvaron a „nyitott” váróban. (A Nyugati-ból indulók kivételével mindenki előre váltson menetjegyet Szob állomásig.)

Útvonal: Márianosztra (Kálvária) – Medres patak – Korompa patak – Békás rét – Malom völgy – Zebegény (Kós féle templom, Farkas Vince hajóskapitány gyűjteménye, fürdés a Dunában [fürdőnadrág szűksége]).

Táv: 15 km

Szint: 280 m

Költségek teljes áron: (vonat 342 + autóbusz 32 =) 374 Ft

Érkezés (zebegényi időzés nélkül legkorábban): Kb. 17 órára a Nyugatiba.

Augusztus 15., vasárnap

Találkozás: 8 óra 10-ig Budapest Nyugati pályaudvaron a „nyitott” váróban. (A Nyugati-ból indulók kivételével mindenki előre váltson menetjegyet Zebegény állomásig.)

Útvonal: Zebegény (Szőnyi Múzeum) - Csizmadia völgy - Köves mező - Gubacsi hálás - Zamenhof kilátó - Kismaros (fürdés a Dunában).

Táv: 11,5 km

Szint: 330 m

Költségek teljes áron: (végig vonattal) 274 Ft

Érkezés (kismarosi időzés nélkül legkorábban): Kb. 15 óra 15-re a Nyugatiba.

Szeptember 19., vasárnap

Találkozás: 8 óra 10-ig Budapest Nyugati pályaudvaron a „nyitott” váróban (amelyet a 7. vágány végénél találj). A Nyugati-ból indulók kivételével mindenki előre váltson menetjegyet Kismaros állomásig.

Útvonal: Kismaros - Gál hegy - Kóspallag - Nagy Sas hegy (608 m) - Kopasz hegy - Márianosztra (templom).

Táv: 19,5 km

Szint: 800 m

Költségek teljes áron: (vonat 308 + autóbusz 32 =) 340 Ft

Érkezés: 19 óra 15-re a Nyugatiba.

Figyelem! A túrákon általában van rövidítési lehetőség is.
Gazsi

Olasói levelek * Olasói levelek * Olasói levelek * Olasói levelek * Olasói levelek

Objektivitás

vagy becsapjuk magunkat?

Veszem a lapot és olvasom. Elolvasom, sőt kiolvasom. Minden oldalt, minden cikket. Még azokat a híradásokat, beszámolókat is, amelyek részese voltam. Gyakran döbbenek rá arra, hogy valahol párhuzamosan ugyanabban az időben és ugyanott talán egy másik dimenzióban lehetett egy hasonló rendezvény, megmozdulás, mint amilyenem én voltam. Miből derül ez ki?

Gyakram találkozom ezen leírásokban olyan állítással, részlettel, amely nem úgy esett meg, ahogy én tapasztaltam. Természetesen az író lehet szubjektív. Lehet szubjektív olyan részletekben, amelyek nem tényekről szólnak. Ezek az írások rólunk, nekünk szólnak. Kell, hogy becsapjuk magunkat? Kell, hogy hitelt veszítse az újság? Ha az olvasó mást olvas azokról az eseményekről, mint amit tapasztalt, hát persze, hogy kétségbe vonja a többi beszámoló valóság-tartalmát.

Sorolhatnék néhány esetet, de most csak az utóbbiból szemelgetnék.

1993. Húsvét, Mecsek, Fehér-kúti túristaház. Megjelenik a néhány soros felhívás. Érdekel, jelentkezek, kapok egy 2 oldalas leírást, közlekedési lehetőséggel, programmal együtt. Ezt más is megkapta. Még Béla is (ezzel az aláírással jelent meg a cikk). Olvasható, hogy egy alkalommal lesz kb. 12 km-es könnyű túra, 1 alkalommal városnézés. Bemutató est, játék, disco. Nem a szervező hibája, ha ebből nem olvasható ki, hogy ez inkább buli jellegű, mint nehéz megerőltető túrák sorozata. Vagy egyszerűen könnyebb negatív kritikát írni, mint dicsérni azt a hangulatteremtő díszítéseket, ami fogadta a húsvéti "buli" résztvevőit? Mert erről egy sor sincs!

Más. Ismerve a hazai árakat, ha a beszámoló író tud még olyan turistaházat, ahol szállás 3 éjszakára, önköltséges, de teljes ellátás, borkóstolás és még egyéb, ami a befizetett összegből kizhozható, és ott még a budi is bent van, hát akkor azt sürgősen jelezze. Biztos, hogy szokatlan vagy kellemetlen, hogy ha ki kell menni, akkor ki kell menni, de kiszakadtunk a megszokott környezetből, jól éreztük magunkat. Ennek ellenére!

Tisztálkodás: "... a pécsiék megcsutakolták..." Álom. Mert a valóság az volt, hogy elvittek bennünket, használhattuk a fürdőszobát, lehetett fűrdődni. Egyedül. Epp elég rossz gondolat (nem is rossz, csak nem igaz) fogalmazódik meg egyesek fejében, hogy mi történik meg egy ilyen hétvégén. Talán riasztó egyéseket és ezért nem jönnek el. Mert az maga a fertő, ami ott folyik ilyenkor. Ujabb probléma volt a cikkben, hogy határozott vezető híján a játékok sokszor hangzavarba fulladt. Csoda, ha játszó és a pontokért küzdő csapatok (20 játékos meleg fiú) időnként hangzavart okoznak? Persze a játékok szellemességéről egy szó sincs. Mint ahogy arról sincs, hogy a kisebbség (2-3 fő) egyik tagja dögevőknek nevezi a nem vegetáriánusokat, egyéni napirendjét úgy alakítja, hogy az ütközzön a többségével. Szelektív látásmód. Ha az előzőek komoly hibák, problémák voltak, akkor ez is az volt, ezt is meg kellett volna említeni. A kisebbségnek van joga. De nem ahhoz, hogy terrorizálja a többséget.

Nehéz pozitív hangvételű cikket írni arról, amiben nincs semmi jó sem. Na de amiben van?

Ma még veszem a lapot és olvasom, de ha egyre gyakrabban kell tapasztalnom, hogy nem teljesen valós írások jelennek meg, vagy a pesti aszfaltról pontosabb hírek érnek el, akkor nem veszem tovább.

Érted haragszom, nem ellened!

-pe -ti

Kedves -pe -ti!

A válaszadás jogát fenntartjuk Bélának, aki az inkriminált cikket írta. Mi csak néhány megjegyzést szeretnénk hozzáfűzni a levedelhez. Nem tudom, megfigyelted-e, hogyha valakivel közös nyaraláson vettél részt és néhány év, vagy akár csak néhány hónap múlva szóba kerülnek az élmények, mindketten egész másra fogtok visszaemlékezni. Mert az emberek különbözőképpen élik át az eseményeket, mást találnak fontosnak, más marad meg bennük. És ez így is van jól. Ha azt kívánnád az emberektől, hogy mindenki a te szeméddel lássa a világot, akkor az nagyon szürkévé válna. Szerencsére ez nem lehetséges.

Egy lapnak a szavahihetőségét nem akkor szokták megkérdőjelezni, ha egy eseményt valamelyik olvasó másképpen interpretált volna (Te is biztosan fogsz találkozni a saját zempléni beszámolóddal kapcsolatban kritikái észrevételekkel), hanem akkor, ha az valamely cél érdekében tudatosan torzít a tényeken, mindig csak egyféle megvilágításban mutatja be a valóságot. En nem vitatom, hogy előfordult már, hogy átvettünk "kacsa" cikkeket külföldi lapokból, előfordult az is, hogy olyan kezdeményezésről adtunk hírt, ami nem bizonyult életképesnek, olyan is volt már, hogy mire megjelent egy tudósítás, már el is avult, de egyet nem fogadok el: ha valaki a lap tisztességét vonja kétségbe.

Igazán sajnálnám, ha Te, kedves -pe -ti, vagy bárki más - valóban úgy éreznéd, hogy a "pesti aszfaltról" származó pletykák szavahihetőbbek, mint a MÁSOK. És most következzen Béla:

Nehéz dolgot vár a levélíró, amikor azt kívánja, hogy a cikk egyszerre legyen objektív, tárgyilagos és fessen merőben rózsaszín képet arról, ami (legalábbis más szemmel) nem az. Hiányolja beszámolómból az úgymond pozitív tényeket, de sajnos ő sem pótolja azokat. Mert azt nem gondolhatom komolyan, hogy a jelenlétük számára a néhány hevenyészett falírka és girland jelentette a nagy katartikus élményt.

A vegetáriánusok ügyével egyébként magam is foglalkozni szándékoztam, mert azt igen szimptomatikusan találtam, de mivel a kialakult konfliktusban mindkét felet hibásnak láttam, inkább lettemttem erről. A levélírónak a "vegetáriánusok jogaira" vonatkozó megjegyzése kiváloan példázza azt a határtalan türelmetlenségét, amelyet a toleranciát másokon folyton számonkérő melegek körében tapasztalok általában a mássággal, a (saját) kisebbségekkel szemben. Vajon milyen jogon háborodunk fel a társadalom homoszexuális ellenes megnyilatkozásain, ha mi magunk "terroristának" bélyegzünk valakit csak azért, mert más és kisebbségben van? Mert kiváló lényeglátó képességgel bizonyára Te is felismerted azt, hogy a vegetáriánizmusnak semmi köze ahhoz, ha valaki egyszerűen neveletlen. Az illető nem "terrorizálható", már csak azért sem, mert senki nem alkalmazkodott hozzá, s állandó tudatos elkésseivel pusztán önmagával tölt ki. (Egy oda nem illő személy jelenlétét amúgy sem róhatom fel egy program hibájának, már csak azért sem, mert az az a negatívumok számát gyarapítaná...)

Ami a játékokat illeti, nagyrészt valóban nem találtam szellemesnek, főleg nem a lisztfújósat (noha magam nem voltam a szenvedő alanya) - egy olyan helyen, ahol nincs tusolási lehetőség. Ami a "csutakolást" illeti: vagy nincs humorérzék, vagy mérhetetlenül prúd vagy. Sajnálom. Mert hiszen - miként írod - ez "álom" lenne. És ha valóra válna, az oly nagy baj lenne? Ha valamivel, hát ezzel igazán kedvet lehet csinálni a részvételre egy hasonló programon.

Te, aki ennyire számon kéred az "objektivitást", furcsamód csak a kritikai elemekre figyeltél az

írásban és szelektíve nem vetted észre, hogy nem győztem méltatni a szervezőt valóban óriási teljesítményéért. Erzem a levedelből, a gond valójában az, hogy a negatívumokat sem elhallgató írással olyasvalamit kritizáltam, ami esetleg más számára a legszembetűnőbb dolog. Ez rendjén is van, de ha Te ilyen elfogult vagy, miért kéred számon az objektivitást Másokon? Vajon az újság nem épp akkor veszítené-e el szavahihetőségét, ha mindent rózsaszínűre festene?

Béla

Tisztelt szerkesztőség!

Valós eseményhez kapcsolódik mondanivalóm, de mégis csak általánosságokra szorítkozom, mert nem a konkrét eset a fontos, hanem a jelenség.

Történt, hogy egy találkozáson valaki hangsúlyozta: vigyázni kell, nehogy valami kézzelfogható nyoma (video) maradjon az összejövetelek, mert avatatlan kezébe kerülve azt ellenünk használhatják fel.

Miközben a résztvevők eleget tettek a kérésnek, éles vita bontakozott ki, hogy szükséges-e ez a félelem.

Valóban jogos-e egy ilyen félelem? Talán. Mégis inkább arról van szó, hogy nem akarunk félni, s szeretnénk megszabadulni valamennyien sok más problémánk mellett attól, hogy még egy meleg társaságban is attól kelljen rettegni, hogy mi lesz, ha...

Egyre többen bízunk abban, hogy ma már olyan időket élünk, hogy ha valahol összejövünk - azért, hogy magunk között legyünk, hogy ne kelljen megjárásunk magunkat, nyugodtan, félelem nélkül szórakozhassunk, beszélgethessünk -, készíthetünk fényképeket vagy videofelvételt, hogy később felidézhesük az együtt töltött időt. Természetesen az általunk jogosan elvárt toleranciának közöttünk is érvényesülnie kell, más szóval a MÁSOK közötti másságot is el kell fogadni. Mégis, ha valaki úgy érzi, hogy nem tudja legyőzni a félelmét, ne terhelje vele azokat, akik ezt már megtették, akik eldöntötték, hogy vállalják melegségüket és nem hajlandók e miatt senki előtt sem szégyenkezni, rejtőzködni. (Nem arról van szó, hogy bárki is provokatív módon, nyíltan a társadalom arcába akarná kiáltani a melegségét.)

Azzal, hogy kimegyünk az utcára, elmegyünk csoportos rendezvényekre, nyilvános meleg szórakozóhelyekre, vagy az újságárustól MÁSOK-at kérünk, mutatja, hogy nem félünk, hogy harcolunk az elfogadásért. Az, hogy örömdetesen bővül a meleg közösségi élete, hogy nyilvánosan működnek szervezetei, szórakozó- és találkahelyei, hogy nyílt, utcai árusításban léteznek a MÁSOK, mindez elég alapot ad a bizakodásra: már nem fordulhat vissza az idő kereké, s a hatóságok nem fogják üldözni a melegeket, s így nem kell félni a "dokumentumoktól".

Azzal, hogy minél többen legyűrjük félelmeinket és megmutatjuk a társadalomnak, hogy nincs tartanivalója tőlünk, hogy a melegség nem valami torz, ellenséges dolog, magunk is hozzájárulunk a melegség elfogadtatásához, ahhoz, hogy senkinek ne támadjon olyan gondolata, hogy a melegeket üldözni kell.

Itt üzenem mindenkinek, akik még mindig mindentől félnék: ha a félelmeiket legyőzik, nemcsak magukkal tesznek jót, hanem az összes meleggel. S akkor egy-egy találkozáson nem azzal fogunk foglalkozni, hogy vajon dolgozik-e valaki közünk a hatóságoknak, hanem azzal, hogy jól érezzük magunkat, s megint teszünk valamit azért, hogy a melegek a társadalom egyenjogú tagjai lehessenek.

Üdvözlettel: M.G.

Olasói levelek * Olasói levelek * Olasói levelek * Olasói levelek * Olasói levelek

A NAGYVILÁGBÓL

LETORSZÁG A Szexuális Egyenlőség Lettországi Szervezete nemrég terjedelmes ingatlan vásárolt Riga belvárosában, mely a tervek szerint a lett homoszexuálisok egyesületének ad majd otthon. Itt lesz majd a szervezet kiadványainak szerkesztősége, illetve a HIV-szűréshez szükséges laboratórium is.

LAOSZ A Reporter című svéd meleg lap munkatársa Moszkvában készített interjú Palával, egy jelenleg Oroszországban élő laoszi homoszexuális férfival. Pala elmondta: „A homoszexualitás fogalma hazámban nem létezik. Persze vannak melegek nálunk, de meleg közötti kapcsolat lényegében nincsen. Ha valaki nem nőszül meg 25 éves korig, azt gyanús szemmel nézi környezete, legfőképp családja. Annak ellenére, hogy Laoszban törvény nincs a homoszexuálisok ellen, a rendőrség mégis gyakran rendez ügynevezett tisztogatóakciókat ellenük.” Pala - a svéd lap szerint - abban reménykedik, hogy nem kell hazatérnie, mert Moszkvában azért ma már nagyobb kockázat nélkül találkozhathat melegekkel.

LITVÁNIA A rendőrség őrizetbe vette a Litván Homoszexuálisok Szervezetének vezetőjét, Arunas Dainauskást és vádat készülnek ellene emeli fajtalankodás címen. Dainauskas tiltakozik az intézkedés ellen, minthogy a rendőrség semmilyen bizonyítékot sem tudott ellene felhozni. Itt jegyezzük meg, hogy a szóban forgó - és nemzetközileg gyakran kritizált - litván törvény csak az analízis közsülést (a törvény szóhasználatában a „szodomitizmust”) bünteti.

NORVÉGIA A Norvég Kereszténydemokrata Néppárt ifjúsági ligájának vezetője, Anders Gasland nemrég bejelentette: vonzalmi homoerotikusak. A közlés - a sajtó szerint - sokkot okozott a párt tagjainak körében, minthogy az NKNP küzd a leghangosabban az ellen, hogy Norvégiában törvényesítsék az azonosneműek házasságát.

INDIA Az elmúlt hónapban az indiai gay és nőmozgalmi szervezetek, valamint AIDS-csoportok tüntetést szerveztek Újdelhiben az alkotmány 277-es, homoszexuális-ellenes paragrafusának törlése érdekében. A tüntetés közvetlen oka - jelentik diplomáciai források - hogy nemrég tizenhármat meglepett vettek őrizetbe az indiai fővárosban. A felvonulók elítélték a rendőri túlkapásokat, transzparenseiken pedig ez volt olvasható: „Homoszexuálisnak lenni nem vétek és nem betegség.”

NÉMETORSZÁG A hatvannégy esztendő Charlotte von Mahlsdorfot (eredeti neve Lothar Berfelde), Németország leghíresebb

homoszexuális-traszvesztitáját a legmagasabb civil kitüntetésben részesítette a német parlament. Von Mahlsdorf, aki élete nagy részét a kommunista Kelet-Berlinben töltötte, húsz évvel ezelőtt létrehozta a Gründerzeit Múzeumot, mely a barna (és vörös) diktatura áldozatává lett melegeknek állít emléket.

PÁRIZS „A szerelem határtalan” nem túl eredeti, mégis sokunkat megnyugtató címmel tartja immáron tizedik ifjúsági konferenciáját Párizsban július 26. és 31. között a nemzetközi gay-mozgalom. Az idézett témamegjelölés tulajdonképpen azokra a kérdésekre próbál válaszokat találni, melyeket nap mint nap feltesznek maguknak a fiatal homoszexuálisok, biztonságos boldogságot keresve. Szó lesz az egyéni élet lehetőségeiről is, de tagadhatatlan: a rendezők szándékát elsősorban az irányítja, hogy a homoszexuális kisebbség jogbiztonságára felhívják a figyelmet, illetve hogy megteremtsek a homoszexuálisok és biszexuálisok, illetve heteroszexuális támogatóik egymásra találását. Bővebb információért a nemzetközi szervezet főtitkárságához érdemes fordulni, melynek címe: IGLYO Main Secretariat, P.O.Box 1662, S-22101 LUND, Svédország.

USA „Tolerancia az USA-ban” címmel május 25-én nyílt meg az Első Nemzetközi Gay-színházfesztivál. A hat héten át tartó maratoni rendezvény nem két fillérbe került, de az arizonai Phoenix város vezetősége mélyen a zsebébe nyúlt és előteremtette a szükséges anyagiakat. Május 25-én, a frankfurti Toleranz csoport fellépésével vette kezdetét a hat hétre tervezett, maratoni rendezvény; Ralf König Kemény az élet című darabját mutatták be. Az eddigi legnagyobb sikereket a kaliforniai Chandler Berlitz Gallery nevű színház, illetve a londoni Great Sweatshop Theatre aratta.

NÉMETORSZÁG A fiatal német liberálisok üdvözlözték régi követelésük megvalósulását, nevezetesen a büntető törvénykönyv 175. cikkelyének törlését. A szóban forgó cikkely a 16. életévhez kötötte a szexuális élet szabad gyakorlásának jogát, amit nagyon sokan túl magasnak találtak. Ralph Lange, az FDP ifjúsági szervezetének szövetségi titkára a cikkely törlésével kapcsolatban kijelentette: „Ha valaki alkalmas arra, hogy 14 évesen eldöntse, hogy óhajt-e vallásos nevelésben részesülni, vagy sem, akkor arra is joga kell legyen, hogy saját testéről dönthessen.”

A liberálisok érvelését - úgy tűnik legálábbis - a társadalom többsége is elfogadja. Főként azért, mert a korábbi tiltó rendelkezések a 16 évnél fiatalabb homoszexuálisokat arra kényszerítették, hogy titokban keressenek partnereket. Ez pedig megnehezítette az AIDS megelőzését.

Az ENSZ egészségügyi világszervezetének, a WHO-nak legújabb adatai szerint erőteljesen emelkedett az utóbbi időben a HIV-vírussal fertőzötték száma. 14 millió regisztrált fertőzöttet tartanak számon, többségük ázsiai, ahol egyre aggasztóbb a helyzet.

A MÁSOK MEGVÁSÁROLHATÓ:

BUDAPESTEN: a Mystery bárban (V., Nagysándor József utca 3.), a Darling bárban (V., Szép utca 1.), az Alkatraz night clubban (IX., Ipar utca 1.), a Club 93-ban (VIII., Vas utca 2.).

A Rácz Fürdő büféjében.
A Szent István körút és a Salliai Imre utca sarkán, a posta előtti könyvárusnál, ezentúl a szexlapokat is árusító üzletekben, a VII., Dob utca 17-ben), az V., Károly körút 14-ben.

Az Intim Lapüzlet és Videotéka, amelyik a VII. kerületi Dob utca 17-ben lévő szexshopot üzemelteti, a Nyugati Pályaudvar Áruházában, az Erősz Szexshopban; továbbá a VIII. kerületi Rákóczi út 69. szám alatt, közel a Keleti pályaudvarhoz, a Vénusz Lapüzlet-CD Centerben is árusítja a MÁSOK-at. A cégnek van még egy Intim Csomagküldő Szolgálat is, ennek címe: 1367 Budapest, Pf. 26. Nem csak a Dob utcai üzletükben, hanem a felsorolt többi helyen is kapható a MÁSOK aktuális számain kívül az eddig megjelent lapjaink teljes sorozata.

Budapestben húsz nagyobb utcai újságárusító helyen is kapható a MÁSOK: Párizsi udvar, Váci u. 10., Petőfi S. u. 17., Kígyó u. aluljáró, Déli pu. lapüzlet, Marx tér üzlet, Baross tér üzlet, Skála Áruház, Bajcsy-Zsilinszky út 76., Nagyvárad tér metró, Kálmán tér 1., Újpesti aluljáró, Szabadsajtó út 6., Batthyány tér metró, Flórián Áruház, Kispesti Centrum áruház, Szt. István krt. 25., Újpest, Titó u. hírlapbolt, Hegedűs Gy. u. lapüzlet, Mexikói út, hírlapbolt.

Kapható még a MÁSOK a Katalizátor Iroda könyvesboltjaiban és könyvárusítóhelyein: VIII., Krúdy Gy. u. 4., az Egyetemi Szinpadon (V., Szerb u. 21-23), Örökmozgó-Katalizátor könyvesboltban (VII., Erzsébet krt. 39.), Művész moz. könyvesbolt (VI., Teréz krt. 30.), utcai standjaiknál Krisztina krt-Csaba u. sarok, Magyar Jakobinusok tere-Alkotás u. sarok, Móricz Zs. körtér (Gomba); az Alternatív Háló segítségével a XIII., Forgách u. 18-ban; a Faragó & Stahorszky kiadó terjesztésében a központi üzletükben az V., Veres Pálné utca 30. szám alatt, és IX., Mátyás u.5/b.

VIDÉKEN: BAJA, Kunfi Zs. u. 1. hírlappavilon; BÉKÉES, Széchenyi tér 8., pavilon; BÉKÉSCSABA, Andrássy u. 67. hírlapbolt; DEBRÉCEN, Csapó utca 100. hírlapüzlet; DOMBÓVÁR, Hunyadi téri hírlappavilon; DUNAÚJVÁROS, Dózsa György utca 3. hírlapárus; EGER, Felner Jakab út 1. hírlapüzlet, Széchenyi utca 20. hírlapbolt; ESZTERGOM, Rákóczi tér 1. hírlappavilon; GYÖNGYÖS, Kossuth utca 4. hírlapüzlet; GYŐR, Hermann Ottó utcai vásárcsarnok; HATVAN, Horváth Mihály utca 5. hírlappavilon; HÓDMEZŐVÁSÁRHELY, Andrássy utca 10-12. hírlapbolt; KAPOSVÁR, Fő utca 23. hírlapüzlet; KECSKEMÉTI, Petőfi Sándor utca 16. hírlapbolt; KESZTHELY, Fő téri hírlappavilon; KISKUNHALAS, Mátyás tér 4. Platán Hírlapbolt; KOMÁROM, vasútállomás; KOMLÓ postahivatali árus; MISKOLC, Ady Endre u. Hungária biztosító, Andrássy utcai hírlappavilon, Árpád utca 2. szolgálatotához, Árpád utca 46. hírlapüzlet, Kiss Táborkor utca 30. hírlapüzlet, Széchenyi utca 6. hírlapüzlet, Szemere utca 2. hírlappavilon, Szent György utca 23. hírlappavilon; MOSONMAGYARÓVÁR, Kormos lakótelepi hírlapbolt; NAGYKANIZSA, Lenin utca 1. hírlapüzlet; ÖZD, Gyűjtő utcai sarok, iv utca 7., Vasvári utca Centrum Áruház; PÉCS, Főpályaudvar, Lenin téri hírlappavilon; SALGÓTARJÁN, Erzsébet téri hírlapbolt; SÁROSPATAK, MÁV utasellátó, Rákóczi u. 47., Zrínyi u. 38.; SIOFOK, Fő téri hírlapüzlet; SOPRON, Széchenyi téri hírlapbolt; SZEGED, Károly utca 25/a hírlapbolt; SZÉKESFEHÉRVÁR, Benke Ferenc út 25/a és Fő utca 9.; SZOLNOK, Kossuth L. utca 18. és Ságvári krt.59. hírlappavilon; SZOMBATHELY, posta előtti hírlapárus, Hefele utca, Kőszegi utcai hírlapbolt; TATABÁNYA, Ságvári E. utca 3., hírlappavilon; VÁC, Széchenyi utcai hírlapbolt; VESZPRÉM, Kossuth utcai hírlapbolt; ZALAEGERSZÉG, Kossuth utca 32., hírlapüzlet.

Lapunk a szerkesztőség címen: (1461 Budapest, Pf. 388) is megrendelhető. Aki rózsaszínű postautalványon fizet elő a MÁSOK-ra, erre a címre küldje el az újság (plusz a postaköltség) árát. Továbbra is érvényes kedvezményünk: aki fél évre, vagy annál hosszabb időre fizet elő lapunkra, annak postaköltségét magunkra vállaljuk.

MÁSOK

1461 BUDAPEST, Pf. 388

HU ISSN 1215-0134
Információs, érdekvédelmi, kulturális folyóirat.
A Lambda Budapesti Társaság kiadványa.

Megjelenik havonta, a G. Kiadó gondozásában.

Főszerkesztő: Takács B. Gábor
Készül:
a Faragó & Stahorszky kiadó nyomdájában.

LAPZÁRTA

Kedves szerzőink!
Emlékeztetjük:
Lapzártaunk mindig 10-én,
és nem két, nem három
és nem tíz nappal később van.

